

CURTIS SITTENFELD

PÝCHA,
PŘEDSUDEK
A SEZNAMKA

motto román

Pýcha, předsudek a seznamka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Curtis Sittenfeld

Pýcha, předsudek a seznamka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

CURTIS SITTENFELD

*P*ÝCHA,
PŘEDSUDEK
A SEZNAMKA

Praha 2018

Přeložila Eva Hauserová

Copyright © 2016 by Curtis Sittenfeld

All rights reserved.

Cover design concept by Claire Ward © HarperCollinsPublishers Ltd 2016

Cover photograph © Nina Masic / Trevillion Images

Translation © Eva Hauserová, 2018

ISBN tištěné verze 978-80-267-1115-5

ISBN e-knihy 978-80-267-1148-3 (1. zveřejnění, 2018)

*Věnuji Samuelu Parkovi,
velkému fanouškovi Jane Austenové
a mému milému příteli*

Jestli nastane konec světa,
chci být tou dobou v Cincinnati.
Tam všechno přichází o dvacet let později.

MARK TWAIN

ČÁST PRVNÍ

KAPITOLA 1

Všichni věděli, že Chip Bingley hledá manželku, už dávno předtím, než se objevil v Cincinnati. Chip – absolvent Dartmouth College a medicíny na Harvardu, potomek rodu Bingleyových z Pensylvánie, kteří si ve dvacátém století nadělali jmění v sanitárních zařízeních – se totiž o dva roky dřív, i když s určitými projevy neochoty, ukázal ve velmi populární televizní reality show *Seznamka*. Během osmi týdnů na podzim 2011 žilo pětadvacet svobodných žen společně v sídle na ranči Cucamonga v Kalifornii a soupeřilo o Chipovo srdce. Doprovázely ho do Las Vegas, kde s ním hrály blackjack, ochutnávaly víno na vinicích v Napa Valley, sváděly spolu pŕutky a usilovně se vzájemně haněly jak v jeho přítomnosti, tak když je neviděl. Na konci každé epizody od něj každá dostala polibek buď na rty, což znamenalo, že má v soutěži pokračovat, nebo na tvář, což znamenalo, že se musí okamžitě vrátit domů. V poslední epizodě zbyly jen dvě nápadnice – Kara, naivní blondýnka s lokýnkami, třiadvacetiletá bývalá roztleskávačka, nyní učitelka na druhém stupni základní školy v Jacksonu v Mississippi, a Marcy, pokrytecká, ale přesto svůdná osmadvacetiletá bruneta působící jako dentální hygienička v Morristownu v New Jersey – a Chip se rozplynul v slzách a odmítl kterékoli z nich nabídnout sňatek. Prohlásil, že obě jsou výjimečné, nádherné, inteligentní a stylové, ale se žádnou z nich necítí to, co označil jako „spří-

zněnost duší“. Následoval Marcyin výlev, který na obrazovce v souladu s pravidly pro federální média sestával většinou z pípání nahrazujícího nevhodná slova, to ovšem nijak nezamaskovalo Marcyinu zlost.

„Chci, aby se seznámil s našimi děvčaty, ale vůbec to není proto, že se objevil v tom hloupém pořadu,“ oznámila paní Bennetová svému muži u snídaně jednou ráno koncem června. Bennetovi bydleli v rozlehlém tudorovském domě s osmi ložnicemi v ulici Grandin Road ve čtvrti Hyde Park v Cincinnati. „Nikdy jsem tu show neviděla. Ale on přece chodil na medicínu na Harvard.“

„O tom ses už zmiňovala,“ podotkl pan Bennet.

„Po tom všem, čím jsme prošli, by mi lékař v rodině určitě nevěděl,“ prohlásila paní Bennetová. „Klidně si říkej, že je to ode mě sobecké, ale podle mě je to chytrý tah.“

„Sobecké?“ opakoval pan Bennet. „Ty že bys byla sobecká?“

Před pěti týdny prodělal pan Bennet náležavou operaci srdeční tepny, kdy mu byl proveden bypass. Následovala delší doba zotavování a teprve v posledních několika dnech se mu vrátily jeho typické sarkastické způsoby.

„Chip Bingley dokonce v *Seznamce* vůbec být nechtěl, ale nominovala ho jeho sestra,“ pokračovala paní Bennetová.

„V tom případě tahle reality show celkem připomíná udílení Nobelovy ceny,“ poznamenal pan Bennet. „Aspoň v tom, že obojí vyžaduje nominaci.“

„Ráda bych věděla, zda si Chip jen najímá bydlení, nebo si tu něco koupil,“ uvažovala dále paní Bennetová. „Z toho bychom mohli usuzovat, jak dlouho se chystá v Cincinnati zůstat.“

Pan Bennet odložil svůj krajíc chleba. „Vzhledem k tomu, že ten muž je pro nás naprostý cizinec, se mi zdá, že tě nepřiměřeně zajímají podrobnosti jeho života.“

„Neřekla bych, že je naprostý cizinec. Je zaměstnaný na pohotovosti v Christ Hospital, což znamená, že ho Dick

Lucas musí znát. Chip mluví velice jemně a vybraně, vůbec ne jako ti povrchní mladí lidé, kteří obvykle v televizi vystupují. A také je pohledný.“

„Myslel jsem, žeš ten pořad v životě neviděla.“

„Zahlédla jsem z něj jen pár minut, když se na něj dívala naše děvčata.“ Paní Bennetová pohlédla na manžela podrážděně. „A neměl by ses se mnou hádat. Není to dobré pro tvé zdraví. Chip beztak mohl začít v televizi novou kariéru, ale rozhodl se, že zůstane u medicíny. A člověk hned vidí, že je z dobré rodiny. Frede, já opravdu věřím, že není náhoda, že se sem přestěhoval právě teď, když tu u sebe máme Jane a Liz. Je to světlo na konci tunelu.“ Nejstarší a druhá nejstarší z pěti Bennetových sester sice žily posledních patnáct let v New Yorku, ale otcova nečekaná zdravotní krize je přiměla k náhlému, i když jen dočasnému návratu do Cincinnati.

„Má drahá,“ řekl pan Bennet, „kdyby se sem nastěhoval strašák do zelí s pěkným dědictvím a lékařským diplomem z Harvardu, hned by sis myslela, že jeho osudem je, aby se oženil s některou naší dcerou.“

„Prosím, klidně si mě dobírej, ale nezapomeň, že jim odtíkávájí biologické hodiny. Jane sice nevypadá na to, že jí v listopadu bude čtyřicet, ale jakýkoli muž, který bude znát její věk, bude určitě dlouho a důkladně přemýšlet o tom, co to znamená. A Liz není o moc mladší.“

„Spousta mužů nechce mít děti,“ upil pan Bennet kávy. „Sám si pořád nejsem jistý, jestli je chci mít.“

„Žena po čtyřicítce rodit může,“ oponovala paní Bennetová, „ale není to tak snadné, jak nám to předkládají v médiích. Dcera Phyllis a Boba prodělala všechny možné procedury a nakonec skončila s malým Jingem ze Šanghaje.“ Paní Bennetová vstala a pohlédla na své zlaté hodinky s oválným ciferníkem. „Zavolám Helen Lucasové a zjistím, zda by nás mohla Chipovi představit.“

KAPITOLA 2

Na rodinných obědech vždycky odříkávala úvodní poděkování pánubohu paní Bennetová – měla moc ráda anglikánskou modlitbičku před jídlem – a toho večera sotva stačila vyslovit závěrečné *amen* a už oznámila s neskrývaným nadšením: „Lucasovi nás k sobě pozvali na grilování, které pořádají čtvrtého července!“

„V kolik hodin?“ zeptala se Lydia, ve svých třiadvaceti nejmladší z Bennetovy rodiny. „Protože my s Kitty už máme své plány.“

Mary, které bylo třicet, řekla: „Ohňostroje nikdy nezačínají před setměním.“

„Jsme pozvané na odpolední oslavu na Mount Adams,“ vysvětlovala Kitty. Bylo jí dvacet šest, věkově i temperamentem se nejmíc blížila Lydii, ale v rozporu s obvyklými sourozeneckými vztahy se nechávala svou mladší sestrou táhnout i svádět na scestí.

„Ale ještě jsem vám neřekla, kdo na tom grilování bude,“ zazářila paní Bennetová ze svého konce dlouhého dubového stolu. „Chip Bingley!“

„Ten ubrečenec ze *Seznamky*?“ řekla Lydia a Kitty se zahihňala. Lydia dodala: „Nikdy jsem neviděla ani žádnou ženskou brečet tolik, jako bulil on v závěru té poslední epizody.“

„Co to má znamenat, ten ubrečenec ze *Seznamky*?“ zeptala se Jane.

„Ale Jane,“ prohlásila Liz. „Ty jsi tak nevinná a nezkažená. Slyšelas snad o reality show *Seznamka*, ne?“

Jane přimhouřila oči. „Myslím, že ano.“

„Tak on v ní předloni byl. Brousilo si na něj zuby pětadvacet holek.“

„Myslím, že žádná z vás nedovede pochopit, jakou hrůzu musí cítit muž, když jsou ženy v takové přesile,“ řekl pan Bennet. „Já sám často pláču, a to je vás jen šest.“

„Seznamka je pro ženy ponižující,“ prohlásila Mary a Lydia dodala: „No, tohle je ti podobné.“

„Jenže každý druhý rok tam je naopak jedna žena a pětadvacet mužských,“ připomněla Kitty. „Takže to je rovnoprávné.“

„Ženy se ale samy ponižují tak, jak to muži nedělají,“ namítla Mary. „Jsou totiž zoufalé.“

„Chip Bingley chodil na medicínu na Harvard,“ vložila se do hovoru paní Bennetová. „Nepatří k těm vulgárním hollywoodským týpkům.“

„Jeho hollywoodská vulgárnost je jediný důvod, proč vůbec někoho v Cincinnati zajímá, mami,“ řekla Liz.

Jane se k ní obrátila. „Tys věděla, že je tady?“

„A ty ne?“

„Na kterou z nás by měl podle tebe zabrat, mami?“ zeptala se Lydia. „Je dost starý, ne? Tak bych řekla, že na Jane.“

„Díky, Lydie,“ řekla Jane.

„Je mu třicet šest,“ vyložila jim paní Bennetová. „Takže by byl vhodný pro Jane nebo pro Liz.“

„Proč ne pro Mary?“ zeptala se Kitty.

„Zdá se, že není její typ,“ odpověděla paní Bennetová.

„Protože ona je lesba,“ prohlásila Lydia. „A on není žena.“

Mary se na Lydii zašklebila. „Tak zaprvé lesba nejsem. A i kdybych byla, pořád je lepší být lesba než sociopatka.“

Lydia pokrčila nos. „Nemusíš si vybírat.“

„Slyšeli jste to všichni?“ obrátila se Mary k matce, sedící na jednom konci stolu, a pak k otci, usazenému naproti ní v čele.

„S Lydií je něco vážně v nepořádku.“

„S žádnou z vás není nic v nepořádku,“ prohlásila paní Bennetová. „Jane, jak se jmenuje tahle zelenina? Má tak zvláštní chuť.“

„To je špenát,“ oznámila jí Jane. „Podusila jsem ho.“

„Musím vás upozornit,“ ozval se pan Bennet, „že s vámi se všemi je něco v nepořádku. Jste dospělé a měly byste bydlit samostatně.“

„Tati, my jsme přece přijely domů, abychom o tebe pečovaly,“ upozornila ho Jane.

„Teď už je mi dobře. Vrať se do New Yorku. A ty taky, Lizzy. Jako jediná, která odmítá naše přilepšování, a zřejmě nikoli náhodou také jediná, která má skutečné zaměstnání, bys měla jít ostatním sestrám příkladem. Místo toho tě stahují dolů k sobě.“

„Jane a Lizzy vědí, jak je ten můj slavnostní oběd důležitý,“ vysvětlovala mu paní Bennetová. „Proto jsou ještě tady.“ Událost, o které mluvila, byl každoroční slavnostní fundraisigový oběd Ženské ligy z Cincinnati, naplánovaný letos na druhý čtvrtek v září. Paní Bennetová do ligy vstoupila už jako dvacátnice a teď se poprvé stala předsedkyní plánovacího výboru. Jak často připomínala členům své rodiny, obrovské tlaky a odpovědnost pojící se s touto rolí bohužel působily, že nemohla pečovat o zotavujícího se manžela sama. „To grilování u Lucasových začne ve čtyři,“ vykládala. „Lydie a Kitty, máte dost času na to, abyste se k nám přidaly a pak ještě stihly tu vaši oslavu před začátkem ohňostroje. Helen Lucasová zve kromě Chipa Bingleyho ještě nějaké mladé lidi z nemocnice, a tak by byla škoda, kdybyste propásly příležitost se s nimi setkat.“

„Mami, na rozdíl od sester si my dvě s Kitty dokážeme najít přítele samy,“ řekla Lydia.

Paní Bennetová pohlédla ze svého konce stolu na manžela. „Pokud si některá z našich děvčat vezme lékaře, bude to vyho-

vovat také mým potřebám,“ oznámila mu. „Ale, Frede, když se díky tomu dostanou z domu, pak si troufám říct, že to vyhoví zároveň i těm tvým.“

KAPITOLA 3

V profesní oblasti toho pan Bennet nedělal o mnoho víc, než že živil rodinu z původně velkého, ale sesychajícího se dědictví, a své výhrady vůči lenivosti svých dcer do značné míry předstíral. Přesto se nemýlil. Pozorovateli zvenčí bychom museli prominout, kdyby ho zaráželo, jak vlastně sestry Bennetovy tráví každý den rok za rokem svůj čas. Přitom nebyly nevzdělané, naopak. Od tří do osmnácti let navštěvovala každá z nich školu Seven Hills, náročné, ale přesto přívětivé vzdělávací zařízení pro hochy i dívky, kde se v mladším věku učily nazpaměť písničky jako „Fifty Nifty United States“ a spolupracovaly – a spolupráce byla na Seven Hills prvořadá – se spolužáky na vytváření obrovských stegosaurů nebo triceratopsů z papírmaše. V pozdějších ročnících četly *Odysseu*, pomáhaly organizovat každoroční podzimní tržičky, jezdily v rámci různých programů na letní výlety do Francie a do Číny a celou dobu všechny hrály fotbal a basketbal. Celkový účet za toto pokrokové a široce zaměřené vzdělání činil 800 000 dolarů. Všech pět dívek pak navštěvovalo bakalářské studium na nějaké soukromé škole, dokud se nepustily do něčeho, čemu by se dalo eufemisticky říkat nevýdělečná kariéra, přestože v případě některých sester by lépe sedělo označení nevýdělečná nekariéra. Kitty a Lydia nikdy nepracovaly déle než pár měsíců v kuse, a to jako chůvy nebo prodavačky na zások v Abercrombie & Fitch nebo v Banana Republic v Rockwood Pavilion. Pod jinou než rodičovskou

střechou bydlely jen několikrát a krátce a tyto jejich kvazipokusy o nezávislost vřdycky vyústily v dramatické hádky s původně blízkými přítelkyněmi, ve zrušené pronájmy a v podrážděné odnášení věcí v koši na prádlo a v odpadkovém pytli zpátky do tudorovského domu. Mladší Bennetovy sestry se nejvíc zaměstnávaly obědváním v Green Dog Café nebo v Teller's, psaním esemesek a sledováním videí na smartphonech, a konečně cvičením. Asi před rokem si Kitty a Lydia oblíbily CrossFit, intenzivní režim posilování a udržování kondice, který zahrnoval zvedání činek, kettlebellů, posilovací lana, používání nesrozumitelných zkratk, vyloučení většiny jídel kromě masa a pohrdavý postoj ke slabým a neosvíceným davům, které ještě věří, že jogging stačí a houska představuje přijatelnou snídani. Přirozeně že k těmto davům náleželi všichni Bennetovi kromě Kitty a Lydie.

Mary mezitím studovala on-line na svůj třetí magisterský titul, tentokrát z psychologie; předtím absolvovala obory kriminálního práva a řízení podnikání. Ze všech sester byla nejméně pohledná a své rozhodnutí zůstat u rodičů pokládala za důkaz toho, že dává přednost duševnímu životu před materiálními statky. Také to odráželo její nechuť k plýtvání, protože kdyby se vystěhovala ze svého dětského pokoje, zůstal by nevyužitý. Podle této logiky byla její snaha vyhnout se plýtvání opravdu příkladná, protože svůj pokoj téměř neopouštěla a plně se oddávala studiu, zůstávala vzhůru do noci a během dne vyspávala. Výjimkou byly její pravidelné výpravy ven z domu každé úterý večer, ale když se jí někdo na tuto její tajemnou aktivitu zeptal, vyštěkla jen „do toho ti nic není“, nebo by aspoň tak reagovala, pokud by se jí na to členové rodiny ještě stále dotazovali. Na začátku, když to ještě dělali, měla Lydia ve zvyku říkat: „Setkání Anonymních alkoholiků? Čtenářský klub pro lesby? Lesbické setkání Anonymních alkoholiček?“

Jane a Liz vždycky chodily do práce, ale dokonce i jim vědomí rodičovské záchranné sítě dovolovalo dávat přednost osobním zájmům před výdělkem. Jane pracovala jako lektorka jógy, což by jí dokázalo pokrýt náklady na nájem bytu v Cincinnati, ale nikoli na Manhattanu, a už vůbec ne v Upper West Side, čtvrti, kterou v posledních patnácti letech pokládala za svůj domov. Liz sice také od svých dvaceti let žila většinou v New Yorku, ale dokud se nedávno nepřestěhovala do čtvrti Cobble Hill v Brooklynu, převážně bydlela v omšelých činžácích na vzdálenějších předměstích. Výjimku tvořil byt na křižovatce Sedmdesáté druhé ulice a Amsterdam Avenue, který sestry sdílely krátce poté, co Liz absolvovala na konci devadesátých let Barnard College, jen rok po tom, co stejnou školu dokončila Jane. Jako spolubydlící sice vycházely dobře, ale jejich společné bydlení skončilo, když se Jane zasnoubila s příjemným analytikem hedgeových fondů jménem Teddy; paní Bennetové se moc nelíbilo, že Jane a Teddy spolu bydlí už před svatbou, ale smířoval ji s tím Teddyho titul z Cornellu a jeho výnosné zaměstnání. Bohužel Teddymu začalo svítat, že ho přitahují spíš muži, což nakonec sňatek s Jane znemožnilo. Jane se ale se svým bývalým snoubencem nerozešla ve zlém a jednou dvakrát ročně se Liz a Jane s Teddym a jeho sexy partnerem Patrickem scházeli na brunch.

Liz strávila celý svůj profesionální život prací pro časopisy. Jako čerstvou absolventku bakalářského studia ji zaměstnali na ověřování faktů v týdeníku známém svou říznou interpretací politiky a kultury. Odtud přešla do *Maskary*, měsíčníku pro ženy, který odebírala už od čtrnácti let, protože ji stejnou měrou přitahovaly jeho feministické postoje a ničím nemaslované nadšení pro boty a kosmetiku. Nejdřív tu pracovala jako redaktorka, pak editorka a posléze šéfka publicistiky. V jednatřiceti letech si ale uvědomila, že ji skutečně baví psát texty, a nikoli je jen redakčně upravovat, a tak se v *Maskaře*

stala autorkou článků na plný úvazek a tuto pozici zastávala doteď. Přestože za psaní se platilo méně než za redigování, Liz to připadalo jako zaměstnání snů: Pravidelně cestovala a dělala rozhovory se zajímavými a někdy slavnými lidmi. Její úspěchy ale nevzbuzovaly žádný obdiv u členů její rodiny. Otec stále ještě po všech těch letech předstíral, že si název časopisu *Maskara* nepamatuje. „Jak vám to jde v *Laku na nehty*?“ ptal se, nebo: „Je něco nového u vás ve *Rtěnce*?“ Mary často Liz poučovala, že *Maskara* šíří standardy ženské krásy, které ženy utlačují a ponižují. Dokonce ani Lydia a Kitty, které neměly s utlačujícími požadavky na zevnějšek žádný problém, se o časopis vůbec nezajímal, patrně proto, že nebyly příznivkyněmi časopisů a knih jako takových a veškeré čtení omezovaly na displeje telefonů.

Lizino zaměstnání sice nechávalo její blízké chladnými, ale díky své flexibilní povaze jí dovoľovalo zůstat doma během tatínkova zotavování se, a v podobné situaci byla Jane, která si v jógovém studiu vzala dovolenou. Když sestry před pěti týdny jely do Cincinnati, nebyly si výsledkem operace pana Benneta jisté a byly hodně vyděšené. Teď, když už bylo zřejmé, že se jejich otec plně zotaví, byly Liz a Jane zaměstnány péčí o jeho zdraví a každodenním provozem domácnosti. Chodily nakupovat jídlo a připravovaly pro celou rodinu pokrmy vhodné pro kardiaky; střídaly se v dopravování pana Benneta k lékařům, včetně ortopedického ošetření ruky, kterou si zlomil při svém původním srdečním záchvatu. Tehdy omdlel a zřítíl se z vrcholu schodiště v hale prvního poschodí domu. (Protože měl teď na pravé ruce pořád ještě sádku, nemohl sám řídit auto.) Ještě navíc, ačkoli v této věci zatím moc nepokročily, měly Liz a Jane v úmyslu uklidit celé tudorovské sídlo, které postupem času upadlo do neutěšeného stavu, bylo přecpané a zaprášené.

Všechny tyto úkoly mohly sice teoreticky zastat mlad-

ší sestry, jenomže nejevily o nic takového zájem. Tatínkův infarkt je sice také očividně vyděsil, ale ne tak, aby je to přimělo pozměnit denní rozvrh: Lydia a Kitty pokračovaly v programu CrossFit a v neuspěchaných obědech po restauracích, zatímco Mary se čas od času vynořila ze svého pokoje a pokusila se vtáhnout členy rodiny do diskusí o smrtelnosti. Když v kuchyni pozorovala otce, jak pije tekutinu obsahující práškové jitrocelové semínko, která měla oslabit stavící účinky jeho léků proti bolesti, a oznámila mu, že pokládá indiánské cyklické pojetí života a smrti za mnohem pokročilejší než západní sklon k umělému prodlužování naší existence, vylil pan Bennet zbytek nápoje do dřezu a řekl: „Prokristapána, Mary, zmlkni,“ a odešel z místnosti.

Paní Bennetová vyjadřovala velkou starost o manželův zdravotní stav – opravdu téměř nedokázala mluvit o tom večeru, kdy ho odvezli do nemocnice, aniž se rozvzlykala, když si vybavila, jaké zděšení jí to způsobilo. Nemohla mu tehdy dělat ošetřovatelku ani taxikářku, protože měla příliš povinností s přípravou oběda Ženské ligy. „Co kdybys požádala některou jinou členku výboru, aby od tebe funkci převzala, a dělala bys předsedkyni až napřesrok?“ zeptala se jí Liz jednoho dne, když byl pan Bennet ještě v nemocnici. Její matka na ni pohlédla s hrůzou v očích.

„No to by dopadlo špatně,“ odvětila. „Lizzy, *jedině já* vím, co se děje se všemi těmi věcmi, které získáváme pro obálkovou dražbu.“

„Tak co v tom případě udělat seznam a vyvěsit ho on-line, aby všichni viděli, co kde je?“ Protože paní Bennetová neovládala dobře počítač, Liz dodala: „Můžu ti s tím pomoci.“

„To nepřipadá v úvahu,“ řekla paní Bennetová. „To já musím mluvit s květinářem a já jsem měla ten nápad, dát vyrobit ubrousky se znakem naší ligy. Člověk nemůže takové věci předat jiným, když je všechno rozběhnuté.“

„Nezdá se ti, že maminka tatínka tajně nenávidí?“ zeptala se Liz nazítří ráno Jane, když si šly ven zaběhat. „Protože mu vůbec v ničem nepomáhá.“

„Myslím, že si jen nechce přiznat, jak je celá ta věc vážná,“ odpověděla Jane.

Když se pan Bennet vrátil z nemocnice domů, Liz napadlo, že se možná nemýlila v tušení, že její matka má k otci odpor, jenomže ho cítí jen tajně. Přestože její rodiče obnovili společné obědy v cincinnatském Country klubu hned, jak na to pan Bennet měl dost energie, žili v tudorovském domě z větší části odděleně. Otec už nespál v hlavní ložnici, ale na starém gauči ve své pracovně v prvním patře, tak jak už to dělal, než onemocněl. Když se Liz zeptala Mary, jak dlouho rodiče takto odděleně spí, Mary přimhouřila oči a řekla: „Asi pět let? Nebo já nevím, možná deset?“

Liz snad ještě víc děsilo, že ačkoli doktor Morelock jasně mluvil o tom, jak je důležité, aby pan Bennet podstatně omezil červené maso, sůl a alkohol, paní Bennetová uvítala manžela doma pohoštěním sestávajícím ze skotské a slaných křupek, po kterém následoval k večeři steak. Když další den podávala rostbíf, Liz se jí po večeři diskrétně zeptala, zda by mohla uvažovat o kuřeti nebo lososovi. „Ale Kitty a Lydia mají hovězí rády, protože je to paleolitická strava,“ protestovala paní Bennetová.

„Ale tatínek měl infarkt,“ připomněla jí Liz.

Po všechny následující večery se Liz s Jane střídaly v přípravě večeří. Také se dohodly, že zůstanou v Cincinnati až do víkendu po slavnostním obědě Ženské ligy. Liz nevěřila tomu, že matka začne o otce od té chvíle pečovat, nicméně otec už v té době nebude mít sádru a bude podstupovat účinnou fyzioterapii a pravděpodobně už bude schopen řídit auto, takže je naděje, že se o sebe dokáže postarat sám.

KAPITOLA 4

„Zatrub, aby maminka věděla, že čekáme,“ požádal pan Bennet Liz. Stáli na obloukové příjezdové cestě k tudorovskému domu a chystali se, že vyrazí na grilování u Lucasových. Liz seděla za volantem matčina sedanu značky Lexus, pan Bennet vedle ní a Jane vzadu.

„Ona už to ví,“ odpověděla Liz a pan Bennet se naklonil a levou rukou, kterou neměl v sádře, stiskl klakson sám.

„Proboha, tati,“ řekla Liz. „Projev trochu trpělivosti.“

Bennetovi jeli k Lucasům dokonce ve třech autech: Lydia a Kitty v Kittyině mini cooperu, Mary trvala na tom, že si vezme vlastní hybridní hondu. „Takhle nebude problém, kdyby se tatínek cítil unavený a chtěl odjet dřív,“ prohlásila paní Bennetová, když se o tom s Liz a Jane radily v kuchyni nad mírně pokleslým piškotovým koláčem s jahodami a borůvkami, který upekla Jane.

Teď se na příjezdové cestě Liz obrátila k otci. „Nemůžeš se dočkat, až se uvidíš s tím slavným Chipem Bingleym?“

„Mně je na rozdíl od tvé matky upřímně jedno, koho si která z vás vezme, pokud se vůbec vdáte,“ odpověděl pan Bennett. „Bůh sám ví, že manželská instituce toho pro mě moc neudělala.“

„To je milý pohled na věc,“ poplácala Liz tatínka po koleně. „Díky, že ses o to podělil.“

Paní Bennetová vykroukla ze zadních dveří domu a působila nervózně. „Potřebuju ještě minutku!“ zavolala na ně. Než mohli odpovědět, zase zmizela.

Liz pohlédla na Jane do zrcátka. „Jane, a jsi ty nadšená, že se s Chipem seznámíš?“ Jane se dívala ven z okénka. Chovala

se tak klidně, že se někdy těžko dalo poznat, zda je podrážděná, nebo jen o něčem přemýšlí. V každém případě se nikdy neúčastnila vzájemného škádlení s takovou chutí jako otec a sestry.

„Asi ano,“ odpověděla Jane a v té chvíli se paní Bennetová vynořila na cestě.

„To je od tebe moc hezké, že jedeš s námi!“ zavolal na ni pan Bennet z otevřeného okénka.

Liz nastartovala a její matka nastoupila dozadu. „Zvonil telefon, byla to Ginger Drossmanová a zvala nás na brunch,“ oznámila. „To mě zdrželo.“ Naklonila se nad přední sedadlo a zatvářila se starostlivě. „Lizzy, rozhodně je nejvyšší čas, aby sis doběhla obléct sukni.“

Kdyby bylo Liz kolem dvaceti, taková poznámka by ji popudila, ale ve svých osmatřiceti pokládala pŕtky s matkou ohledně šatníku za komické. Vesele řekla: „Ale kdepak, mně je takhle dobře.“ Její matka to sice nepoznala, ale kraťasy, které měla Liz na sobě, byly velice stylové, stejně jako bílá blůza bez rukávů a slaměné sandály.

„Myslím, že Liz vypadá hezky,“ poznamenala Jane, když vyjeli z příjezdové cesty.

KAPITOLA 5

Po technické stránce sice byly Liz i Jane opravdu svobodné, ale tento fakt sám o sobě nevypovídal o žádné z nich všechno. Jane po svém neplodném časném zasnoubení potkala muže jménem Jean-Pierre Babineaux, dvorného francouzského finančníka, a zůstali spolu téměř deset let. Jane sice předpokládala, že se s Jeanem-Pierrem vezmou, ale jejich rozhovory na toto téma vždy poznamenával hořkosladký podtón,

v němž zpětně poznala svého druhu varování. Ne že by se navzájem neměli rádi, ale jejich životní situace byly neslučitelné: On byl o patnáct let starší, rozvedený a otec dvojčat, kterým bylo, když se s Jane seznámil, dvanáct let. Často létal do Paříže a Jane si sice nemohla stěžovat na průběh svých vlastních pařížských návštěv, během kterých bydleli v jeho bytě v Šestém obvodu, ale nepřála si žít tak daleko od rodiny, a už vůbec ne trvale. Jean-Pierre měl ale v plánu se po nějakém čase do svého rodného města vrátit. Navíc si Jane nekompromisně přála mít vlastní děti, ale Jean-Pierre podstoupil vasektomii, když byly dvojčatům dva roky.

Když se Jane a Jean-Pierre nakonec rozešli, bylo to pro Jane tím drtivějším, že se to táhlo a mělo to velice zdvořilý průběh. V sedmatřiceti byla znovu volná a zůstalo to tak další dva roky. Krátce po svých devětatřicátých narozeninách, po velice pečlivém srovnávání mnoha anonymních kandidátů, ležela Jane na zádech v nemocniční noční košili na klinice na Východní Sedmapadesáté ulici a očekávala vstříknutí spermatu dárce stříkačkou bez jehly na svůj čípek. Ačkoli dodržela všechna doporučení, jak vytvořit příznivé podmínky k otěhotnění – přestala pít alkohol, spala v noci osm hodin a každodenně meditovala – k oplodnění během toho cyklu nedošlo a nedošlo k němu ani při několika následujících pokusech. Statisticky to nebylo nijak zvláštní – jen málo žen, které se pokoušejí otěhotnět umělou inseminací spermatem donorů, uspěje ihned – ale neúspěch ji zbavoval odvahy, a navíc to přišlo draho, protože její pojistka nepokrývala nic z poplatků činících tisíc dolarů měsíčně. Protože od svých rodičů očekávala nesouhlas, neprozradila jim, o co se pokouší, a tak nedostávala navíc k rentě, kterou jí pan Bennet vyplácel přímo na její účet, žádné peníze. Tak Jane poprvé ve své dospělosti šetřila tím, že nechodila do restaurací, ke kadeřnici a vyhýbala se uli-

ci, kde sídlil její oblíbený butik s oděvy, kde měli elegantně šité pouzdrové sukně za čtyři sta dolarů a luxusní svetríky za tři sta. Uvědomovala si, že takové oběti by většina lidí nepokládala za nijak těžké, ale soukromě ji tato vynucená šetrnost hodně hnětla.

Jane se nesevěřila se svými pokusy o mateřství nikomu jinému než Liz. Její gynekolog jí navrhl, aby o tom pověděla svým rodičům už před první inseminací, ale Jane si myslela, že pokud nedokáže otěhotnět, pak podstoupí dvojí trápení – žádné dítě a ještě k tomu očekávané matčiny výstupy. A Jane ještě stále doufala, že se nakonec vdá, i když sňatek už nepatřil k jejím bezprostředním prioritám.

Na rozdíl od Jane se Liz toužila mateřství vyhnout. Vzhledem k tomu, že se scházela s ženatým mužem, byl tento postoj logický, ale ani samotná Liz nedovedla říct, zda k této situaci došlo náhodou, nebo zda ji způsobilo její podvědomí. Koncem devadesátých let si Liz okamžitě skvěle padla do noty s Jasperem Wickem, když oba začínali v oddělení ověřování faktů ve stejném prestižním časopise. Oba potlačovali úsměv, když editor knižní rubriky, který pocházel z Delaware, vyslovoval termín „memoár“ jako *memuáááá*, několikrát týdně spolu obědvali v levné thajské restauraci a rutinně se dělili o práci, když měli ověřovat fakta v nějakých těžkopádných člancích. (Svoji práci začali na počítačích s nedokonalým internetovým připojením v dobách, kdy ověřování faktů znamenalo chodit do veřejné knihovny nebo se modlit, aby člověku zavolali tázaní lidé zpátky.)

Když se Liz a Jasper poznali, měl přítelkyni, což nebylo překvapivé: Měl tmavě hnědé oči, neposlušné blond kadeře a byl chytrý a neuctivý, chlapecký i přemýšlivý, a jak Liz odhadovala, měl v sobě přesně správnou dávku nervozity a smyslnosti, aby bylo zajímavé se s ním bavit a aby ho zajímaly klepy a byl připraven rozebírat chování a osobnosti

jiných lidí, aniž by přitom postrádal mužnost. Podle Lizina názoru bylo jedinou Jasperovou chybičkou kromě jeho přítelkyně to, že nosil zlatý prsten Stanfordské univerzity, své alma mater. Liz se na mužích nelíbily šperky ani vystavování akademických úspěchů na odiv. Byla ale ráda, když objevila aspoň jednu věc, kterou by na Jasperovi změnila, protože to bylo podobné, jako když si na nějaké cestě najednou uvědomíte, co jste si zapomněli vzít s sebou, a uleví se vám, že je to třeba jen parfém, a ne řidičák.

Ze začátku Liz věřila, že je jen otázkou času, kdy se dají s Jasperem dohromady, tak silný měl Jasper sklon se jí svěřovat se spoustou těžkých zkoušek, kterými s jeho dívkou Serenou procházeli, až si Liz začala představovat, že *ona* by ho o ničem přesvědčovat nemusela. Jasper sice byl stále se Serenou, ale občas utrousil v rozhovoru s Liz časované bomby jako „já totiž mluvím otevřeněji s tebou než s ní“ nebo „někdy si myslím, že z nás dvou by byl dobrý párek, napadá tě to taky?“ Liz s jistotou věděla, že tyhle věci opravdu řekl, protože si sice nevedla deník, ale výroky si zapsala včetně data, kdy je vyslovil, na nelinkovaný list papíru, který měla uložený v nočním stolku. Navíc jí poté, co se Jasperovi zmínila, že jako batole o sobě mluvila jako o Ninny nebo Nin, začal říkat druhou z těchhle přezdivek.

Když znala Jaspera osm měsíců, což znamenalo, že jím byla úplně uchvácená už sedm měsíců a tři týdny, vydali se spolu běhat ve vánici, která se přihnala jedné únorové soboty, do Central Parku. Na zemi leželo dvanáct centimetrů sněhu a další ještě padal. Jasperovo tempo v kombinaci s vrstvou sněhu na zemi udělaly z téhle vycházky nejvíc vyčerpávající sportovní zážitek, jaký Liz kdy zažila, a když načínali třetí kilometr, už to nevydržela. Zastavila se, předklonila se, přitiskla si dlaně ke kolenům a zadýchaně ze sebe vypravila: „Vzdávám to. Vyhráls.“

„Opravdu?“ Jasper v černé flísové čepici byl kousek před ní. Ohlédl se přes rameno a zazubil se. „A co dostanu jako cenu?“

Dostaneš mě, pomyslela si Liz. „Právo se tím chlubit,“ řekla ale nahlas. „A horký nápoj v jakémkoli baru, který má otevřeno.“ Pak si klekla a padla zády do sněhu.

Jasper se vrátil ve svých stopách a lehl si vedle ní. Mlčeli a pozorovali vločky tančící ve vzduchu nad sebou, špinavě bílou oblohu, cítili pod sebou studený polštář sněhu. Jasper vyplázl jazyk, zachytil na něj vločku a Liz ho napodobila. Vánice ztlumila všechn obvyklý hluk Manhattanu a Liz se cítila dokonale šťastná. Pak se po ní Jasper podíval. „Včera večer jsem Serenu nechal,“ oznámil jí.

Radost, která Liz vzplála v srdci, byla až příliš silná. Doufala, že to zní klidně, když řekla: „To asi dává smysl.“

„Myslíš?“

„Jen se mi zdá, že to mezi vámi v mnoha věcech drhlo.“

„Ona ale teď zuří. Tvrdí, že jsem ji záludně vlákal do léčky.“ Serena nebyla hezčí než Liz, ale měla mnohem větší problémy se sebedůvěrou než ona a očekávala daleko víc konejšení a uklidňování.

„Ještě se ti chce večer jít na tu akci k Alexovi, nebo to radši oželiš?“ zeptala se Liz. Šlo o antivalentinskou párty, kterou pořádal jejich spolupracovník, ale Liz napadlo, že kdyby ji Jasper chtěl oželet, mohli by si objednat donášku jídla domů, podívat se na nějaký film a strávit spolu příjemnou uvolněnou noc.

„Asi tam půjdu.“

Na Liz pak zaútočilo něco mokrého a boulovitého a ta ledová látka se jí rozprskla o nos a vnikla jí do očí a nosu.

„Jau!“ vykřikla. „Co to sakra děláš?“ Ale už když se tak ptala, věděla to. Sice se jí nechtělo mu ránu sněhovou koulí oplatit, ale Jasper se usmíval a viditelně se těšil. Když se mu

její koule odrazila od ramene nepromokavé bundy, řekl: „No ne, Nin, musím tě toho opravdu hodně naučit.“

Měla Liz toho dne nějakou představu, jak dlouho jim bude trvat, než se spolu milostně sblíží? Možná tak šest až osm týdnů – dost dlouho na to, aby Jasper zpracoval ten rozchod se Serenou. *Zpracovat* byl výraz, který Jasper na rozdíl od všech jejích kluků, se kterými se scházela na koleji, používal pro své vlastní emoce. Ale zjevně nebylo téměř žádné zpracovávání potřeba. Liz se nechtělo Jaspera na párty hlídat a tím víc ji zdrtilo, když odešel s hostitelovou sestrou Natalií, která studovala prvním rokem NYU.

Je to jen taková reakce, řekla si Liz. Jedině přirozená a možná je to dokonce nejlepší, když se takhle odreaguje. Liz i jiným lidem bylo přece zřejmé to, co vyjádřila jedna starší editorka časopisu, když jí zašeptala „ty a Jasper Wick byste byli moc hezký pár“ – a Jasperovi to určitě začne brzy být jasné také.

Jasper a Natalie spolu bohužel vydrželi celé dva roky a jen pár týdnů poté, co spolu začali chodit, se Liz s Jasperem vrátili ke vzorcům chování, které tak dobře znala z dob, kdy byl se Serenou: Liz s ním zase chodila na obědy, občas na jogging, pomáhala mu v práci – redigovala a korigovala mu texty, které plodil v naději, že se dostanou v časopise na přední stránky – a byla i jeho důvěrníci. Pomáhala mu rozptylovat obavy, zda není Natalie moc nezralá, nebo jeho našťvanost na spolubydlícího, který se vždycky zhulil a pak Jasperovi snědl tortilly a arašídové máslo. Jednou, když byla Natalie u svých rodičů ve Phoenixu, s ním Liz v noci v baru poblíž Times Square vypila hodně piv, a protože to už v sobě nedokázala dusit, vypálila: „Ale co *my dva*? Myslela jsem, že si představuješ jako pár nás dva!“

Jasper se zatvářil zaraženě. „To bys chtěla?“ zeptal se.

„Samozřejmě že bych to chtěla!“ prohlásila Liz.

„Zčásti bych to chtěl taky,“ říkal Jasper spíš otráveně než

koketně. „Jenomže mezi námi by to bylo opravdové a já nevím, jestli jsem na něco takového připravený. Jsi pro mě příliš důležitá kamarádka, a tak nechci riskovat, že tě ztratím.“

Když odešli z baru a než se jejich cesty u Port Authority rozdělily, stáli spolu na rohu Dvaadvacáté ulice a Sedmé avenue a dál se bavili; vždycky měli nekonečně mnoho témat, která mohli probírat a rozpítvávat, přemítat, posmívat se jim a vracet se k nim. Byla větrná březnová noc a Liz unikly z ohonu pramínky hnědých vlasů a vlály jí ve větru přes čelo a tváře.

Najednou Jasper řekl: „Tvoje vlasy se dnes zbláznily!“ Přistoupil k ní se vztaženou rukou. Liz ale ve stejném okamžiku zvedla prsty a odhrnula si vlasy z obličeje sama. Jasper se zase stáhl a o krok ustoupil. Později Liz strávila nespočetné hodiny – nebo možná nejen hodiny, ale dny a týdny – tím, že si v duchu tuhle scénu přehrávala a rozebírala, co by se bylo mohlo stát, kdyby Jaspera nezastavila. Protože její vlasy se toho dne nechovaly nijak neobvykle bláznivě, z gumičky se jí vyvlékaly často, bylo jasné, že se jí Jasper chtěl začít dotýkat, dokonce ji možná zatoužil líbat a třeba se stát jejím přítelem a životní láskou. Zabránila mu v tom ze zvyku, protože šlo o její vlasy a její hlavu? Protože neuznávala líbání s kluky, co chodili s jinými dívkami? Nebo protože je nějakým instinktivním způsobem pevně rozhodnutá ničit si vlastní život?

Té noci, kdy se jí ani nedotkl, bylo oběma dvacet čtyři let. Dalších šest let se nepolíbili, dokonce dvakrát spali v jedné posteli, nejdřív v domě jednoho společného kamaráda v Sag Harboru a pak na cestě na návštěvu Jasperovy sestry na Virginské univerzitě. Mezitím Jasper střídal dívky – po Natalii to byla Gretchen, po Gretchen Elise a po Elise zase Katherine – a Liz bez nadšení chodila na schůzky s jinými muži, ale s žádným nevydržela déle než pár měsíců. Jasper se jí na tyhle muže vyptával do velkých podrobností a jednou,

když Liz poprvé zkoušela on-line seznamku, se dohodli, že on a Elise půjdou na drink do stejného baru, kde měla Liz schůzku s partnerem ze seznamky. Jasper a Liz si budou moci sdělit své dojmy rovnou uprostřed schůzky. Když to plánovali, zdálo se to strašně zábavné, ale realizace byla naprosto zpackaná. Jasper o tom samozřejmě Elise nic neřekl a předstíral, že tu narazili na Liz čirou náhodou, a Liz si nebyla jistá, jestli se tím, že Elise zřejmě té frašce věřila, všechno ještě nezhoršilo.

V té době už Jasper ani Liz nepracovali v časopise, kde se seznámili, ale Liz byla stále zaměstnaná ve stejné budově a Jasper tam chodil do kavárny na oběd. Prostory kavárny navrhl slavný architekt a modře zbarvené skleněné přepážky připomínaly sérii akvárií. Všechny ty roky spolu dělali žertovné narážky na to, že Liz to k Jasperovi silně táhne, zatímco Jaspera Liz sice přitahuje také, ale o poznání méně – například potom, co spolu navštívili Guggenheimovu galerii, zvedla útržek lístku a řekla tónem, o kterém doufala, že zní sarkasticky: „Možná že když si to dnes dám pod polštář, zamiluješ se do mě,“ a on se zazubil a připustil: „Třeba jo.“ Méně často, ale pravidelně mezi nimi docházelo k emocionálním debatám povzbuzeným alkoholem, které pokaždé iniciovala Liz. „Je absurdní, že nejsme spolu,“ řekla mu jednou. „Po mnoha stránkách jsem v zásadě tvoje přítelkyně.“

„Hrozně mi vadí, že ti působím smutek,“ odpověděl Jasper.

„Jsem úplně blbá,“ řekla Liz. „Kdyby mě tu kdokoli pozoval, vážně by si pomyslel, že jsem úplně vypatlaná.“

„Nejsi blbá,“ řekl Jasper. „Jsi moje nejlepší kamarádka.“

Kéž by mu tehdy byla dovolila, aby jí urovnal ty vlasy!

Občas se Liz rozhodla, že se Jaspera zřekne: „Naše přátelství je nezdravé,“ přesvědčovala se například a na krátkou dobu se ponořila do jógy, kterou bez ohledu na loajalitu vůči Jane nenáviděla. Ale Liziny a Jasperovy okruhy známých se nato-

lik překrývaly, že do týdne nebo do měsíce na sebe narazili na nějaké párty nebo hře s frisbee a hned se spolu začali bavit a nemohli se hovoru nasytit, protože museli probírat všechno, co se celou dobu hromadilo a oni to spolu chtěli sdílet.

Když jim bylo jednatřicet, Jasper oznámil světu zasnoubení se svižnou a přátelskou podílnicí elitní právnické firmy jménem Susan. Jejich vztah se Liz zdál být úplně stejně nedokonalý jako všechny Jasperovy předchozí aféry. Po jednom společném běhu se Liz zeptal, jestli by mu nešla na svatbu za svědka. Když uviděl, jak se tváří, dodal: „No tak svědkyni, jak chceš.“ Když se Liz rozplakala, řekl: „Co to má být?“ a ona mu utekla a nepromluvila s ním celých pět let. Přesto ho někdy zahlédla na společenských událostech, kde byla přítomna média, ale na svatbu mu nešla – ani na večírek na oslavu, natož na obřad.

Jednou v sobotu na jaře roku 2011 narazili Liz a hoboista, se kterým se sešla na schůzce naslepo, do Jaspera a Susan na promenádě High Line. Jasper tlačil kočárek, ve kterém spalo batole. Susan se s Liz vřele přivítala – stejně jako Elise se vždycky zdála být vůči ní až nepravděpodobně málo podezíravá, což Liz nutilo k úvahám o tom, jak přesně asi Jasper vysvětluje svým partnerkám jejich přátelství. Celá pětice se nakonec vypravila na brunch, během kterého se batole, chlapecek jménem Aidan, probudilo a ječelo tak vytrvale, že Liz dokázala Jasperovi trochu odpustit. To pondělní ráno Jasper napsal Liz e-mail: *Bylo ohromné tě vidět. Opravdu mi naše přátelství chybí.*

Po výměně e-mailových zpráv se sešli ve všední den na oběd, na kterém probírali nejnovější články, které se jim buď moc líbily, nebo je rozzuřily, a pak se jí Jasper svěřil, že se teď cítí finančně pod tlakem, když se Susan rozhodla, že chce opustit právnickou profesi a zůstat s Aidanem doma. Posledních pár let pro ně podle všeho bylo tvrdých. Jako novoroze-

nec Aidan trpěl úpornými bolestmi břicha, Susan měla zpočátku problémy s kojením, ale teď se ho naopak zase odmítá vzdát, tráví obrovské množství času na internetu a pokouší se zjišťovat, jaké potenciálně jedovaté chemikálie jsou obsaženy v čisticím přípravku používaném na koberce v chodbách jejich budovy. Jasper měl teď v práci pocit, že jen marný čas. Věděl, že by dokázal časopis vést – snadno by z něj mohl být hlavní editor, což je obvyklý můstek, ze kterého se člověk odrazí na pozici nejvyššího šéfa – a vítal Liziny myšlenky o tom, jaká publikace by mohla nejlépe vyhovovat jeho potřebám vzestupu po kariérním žebříčku. Jasperův velký respekt k Liziným úvahám a názorům, jeho touha získat od ní zpětnou vazbu na všechna možná témata, dokonce i na to, zda je divné, že jeho žena stále kojí dítě staré devatenáct měsíců, představovaly zároveň tu nejlichotivější i nejurážlivější situaci, jakou kdy zažila. Pomyslela si, že kdyby to bylo možné, Jasper by propojil drátem její a svůj mozek nebo by si prostě stáhl obsah její mozkové kůry.

Podruhé se s Jasperem po té pětileté pauze sešli na drink, a když vypili po třech skleničkách, Jasper jí řekl, že se Susan dospěli k bolestnému závěru, že se jejich manželství vyčerpalo, a přestože oba měli ty nejlepší úmysly, shodli se, že jejich svazek byla oboustranná chyba. Problém je v tom, že pokud se Susan nebo kterýkoli z jejich sourozenců rozvedou, Susanina babička, hluboce věřící katolička, bohatá, zatrpklá a překvapivě čilá osmadvadesátiletá žena žijící na Upper East Side, je vydědí a Aidan by pak nemohl chodit do soukromých škol. Takže i když si Jasper a Susan navzájem dali svolení navazovat mimomanželské vztahy, budou spolu žít dál, dokud Susanina babička nezemře. Když to Liz sdělil, Jasper polkl a v hnědých očích se mu objevily slzy. Prohlásil: „Vždycky jsem patřil jen k tobě, Nin. Hrozně jsem to zvorál, ale vždycky jsi pro mě existovala jen ty.“

V některých okamžicích během pětileté odmlky v jejich vztahu se Liz oddávala fantaziím o tom, že se Jasper náhle objeví v její kanceláři nebo bytě – a možná, jako ve filmu, předtím poběží v dešti – aby jí naléhavě vyznal lásku. V těchto scénářích dokonce mohl opravdu říct *Vždycky jsem patřil jen k tobě*. Jenže tam nebyl ještě stále ženatý se Susan a už vůbec nebyl otcem devatenáctiměsíčního dítěte. Ale přesto si Liz skrz chvějivý oblak tří ginů, které v sobě měla, pomyslela, že tyto nepřiliš ideální okolnosti aspoň dodávají celé situaci na uvěřitelnosti: Ne, *není* to příliš dobré, než aby to byla pravda. *Nemusí* ji zneklidňovat pocit, že dostala všechno, v co kdy doufala.

Když pak skončili v jejím bytě, konzumace jejich vztahu, ať už se dal nazvat jakkoli, pro ni také nebyla zrovna splněným snem – čtrnáct let postupného vývoje a společně vypitých nejméně šest koktejlů tomu zrovna nepomohlo, ale bylo to dostačující a pak, když Jasper usnul a přitom ji objímal, zatoužila, aby tak její dvaadvacetileté já tehdy mohlo vědět, že to s nimi nakonec takhle dopadne. Její dvaadvacetileté já by bylo už méně okouzleno, když se Jasper za čtyřicet minut probudil, ve spěchu se osprchoval a běžel domů k manželce a dítěti. Navzdory jeho údajné vzájemné dohodě s manželkou na něm byla zrovna řada, aby v pět ráno vstával s Aidanem.

Během týdne Jasper navštívil Liz v jejím bytě ještě třikrát a z toho u ní dvakrát přespal – tak se začal zabíhat model jejich vztahu. Jeho nevýhody byly až křiklavě zřejmé. Na Manhattanu bydleli členové Susaniny širší rodiny, kteří byli na straně babičky, a tak bylo třeba zachovávat diskrétnost, a proto Liz s Jasperem nevečeřeli společně v restauracích ani s sebou partnera nebrali na akce související s jejich zaměstnáním. Na druhé straně si Liz mohla užívat opravdovou blízkost a tělesnou důvěrnost s mužem, kterého velmi dobře znala a kterého měla hluboce ráda, a přitom měla stále dost času na

práci, běhání, čtení a schůzky s přáteli – dokonce možná víc času, než když vymetala internetové seznamky nebo trávila hodiny v kuse analýzami své osamělosti s Jane nebo jinou ženou. Pár kamarádek včetně její starší sestry o Jasperovi vědělo a jejich skeptické reakce Liz dostatečně odrazovaly od toho, aby s nimi rozebírala toto neobvyklé uspořádání věcí víc. Všechno mohlo příliš snadno vyznívat tak, že Jasper nedělá nic lepšího, než že úplně obvykle podvádí svou manželku.

Jednoho pátečního večera koncem května, dva roky od Lizina smíření s Jasperem, byla Liz v Janině bytě. Jane zrovna krájela zelí do salátu a Liz otevřela lahev červeného vína, kterou přinesla. „Opravdu mě zase necháš pít samotnou?“ zeptala se.

„Snažím se vytvářet příznivé děložní prostředí,“ odpověděla Jane.

„Takže to znamená, že budu pít sama.“

„Promiň,“ stáhla Jane obočí.

„Neomlouvěj se.“ Liz vytáhla z Janiny poličky sklenku. „Každé embryo by mohlo být šťastné, kdyby pobývalo v tvé děloze. Řekla bych, že je to úplný dělohový Ritz. Nebo děložní?“ Zvedla plnou skleničku. „Tak na lékařské termíny a na reprodukci!“ Jane si s ní ťukla svou sklenicí naplněnou vodou a Liz dodala: „Vzpomínáš si na Sandru z mé kanceláře, které trvalo tři roky, než otěhotněla? Říkala, že šla na akupunkturu a...“ Vtom se Liz v kapse rozbzučel mobil a napadlo ji, zda je to Jasper. Jane podle všeho napadlo totéž, protože řekla s nedokonale skrývaným nesouhlasem: „Je to on?“

Nebyl to on, byla to jejich sestra Kitty. Liz zvedla telefon, takže Jane viděla na displej, a pak teprve řekla: „Ahoj, Kitty, zrovna jsem u Jane.“

„S tatínkem je to zlé,“ oznámila jí Kitty a bylo slyšet, že pláče. „Je v nemocnici.“

KAPITOLA 6

Pan Bennet si postěžoval své manželce na pálení žáhy, zřejmě způsobené telecím cacciatore, které připravila k večeři. Půl hodiny poté vystoupal po schodech ze vstupní haly do prvního patra tudorovského domu a tady začal lapat po dechu a zkolaboval. Lydia slyšela jeho pád, Mary zavolala sanitku a ta ho převezla do Christ Hospital.

Jakmile Liz v bytě u Jane ukončila telefonát s Kitty, začala okamžitě hledat vhodný let, zatímco Jane odklízela jídlo. Jak se ukázalo, poslední večerní letadla do Cincinnati z LaGuardia i z JFK už byla pryč. Liz si rezervovala místo na brzké ráno a vrátila se do svého bytu, naházela do kufru šatstvo, pár hodin neklidně spala a znovu se s Jane setkala v šest hodin před bezpečnostní kontrolou terminálu D letiště LaGuardia. Tou dobou už měl jejich otec za sebou šestihodinovou operaci, byl napojený na hadičky a ležel v bezvědomí na jednotce intenzivní péče.

Když Liz a Jane dorazily rovnou z letiště do nemocnice, byl už při vědomí a hadičku na dýchání měl odstraněnou, ale poplašilo je, jak je skleslý a utlumený a jak se zdá být v noční košili mnohem menší než ve svém obvyklém oblečení skládajícím se z khaki kalhot, bílé košile a tmavě modrého saka. Když ho Liz uviděla, přemáhala slzy, ale Jane se otevřeně rozplakala. „Má milá Jane...“ hlesl pan Bennet, ale dál už nemluvil. Nenabídl jim žádný žert, který by je uklidnil. Ozývalo se jen nezúčastněné pípání množství přístrojů, monitorujících pomocí drátů jeho životní funkce.

V nemocnici zůstal týden. Druhý den po operaci ho přemístili z jednotky intenzivní péče na normální oddělení

a jeho stav se stále zlepšoval. Po krůčcích, které nebyly na první pohled zřejmé, ale v určitých chvílích se přece jen projevovaly, se mu vracela do obličeje barva, jeho energie rostla, vracel se mu jeho jízlivý humor a začalo se zdát, že se dá opravdu do pořádku.

Během té doby si nejstarší sestry Bennetovy osvojily jisté chování a zvyklosti. V tudorovském domě spaly na oddělených postelích v pokoji ve druhém patře, který v době jejich dospívání patřil Liz. Ta vždycky nastavila budík na mobilu na sedm hodin, společně vstaly a šly běhat, než se příliš oteplo: zatačkou Grandin Road, kolem vyvýšeniny cincinnatského Country klubu, doprava na Madison Road a znovu na Observatory, pak nahoru po dlouhém svahu prvního kopce Edwards Road, který byl sice mírný, ale nekonečný, a do druhého kopce, krátkého a strmého. Po návratu domů posnídaly cereálie, postupně se osprchovaly a pak se rozhodly, co je třeba toho dne udělat.

Všechno ostatní bylo původně zastíněno otcovou nemocí, ale jak se zotavoval, sestrám se stále neodbytněji připomínala skutečnost, že tudorovský dům postavený v roce 1903 je ve zchátralém stavu. Během posledních dvaceti let Liz a Jane jezdily domů na třídní návštěvy, obvykle v době nějakých svátků, a Liz si zpětně uvědomovala, že jejich matka pravděpodobně strávila přípravami na jejich příjezd celé týdny. Tentokrát se nechystala vůbec a na mramorovém stolku ve vstupní hale ležely stohy pošty, v umyvadle ve druhém patře rostla plíseň, v rozích stropů se k osvětlovacím tělesům lepily pavučiny a Jane s Liz se musely dělit o pokoj, protože postel a většina podlahy sousedního pokoje, který kdysi patřil Jane, byly zablokované hromadami krabic. Některé byly prázdné až na bublinkovou fólii, ale jiné ještě zůstaly neotevřené a různé luxusní obchody je adresovaly paní Frederick M. Bennetové. Den předtím, než jejího otce pustili z nemoc-

nice, Liz pomocí ostrých nůžek otevřela tři balíky. Každý z nich obsahoval něco jiného: plyšový smetanově zbarvený polštářek s vyšívaným ananase, sadu ručníků v královské modři s monogramem paní Bennetové a dvanáct dezertních talířků s yorkshirskými teriéry (Bennetovi nikdy yorkshirského teriéra ani jiné plemeno psa neměli).

To, že její matka věnuje nadměrnou pozornost vybavení domácnosti, nebyla žádná novinka. Obvyklý důvod, proč volala Liz do New Yorku, spočíval v tom, že se jí chtěla zeptat, zda nepotřebuje například porcelánovou čajovou konvici s motivem břečťanu, která normálně stojí 260 dolarů, ale teď ji zlevnili na 230. Liz bez výjimky s politováním odmítla, aniž načala diskusi na téma, kdo by za konvici zaplatil. Ta nabídka zní jistě kouzelně, ale ona má velice omezené prostory a také, připomněla matce, si na pití čaje nepotrpí. Jednou před mnoha lety se Liz nechala umluvit a přijala jako dárek velký zlatě lemovaný podnos. „Pro tvé večere, až si pozveš hosty!“ řekla jí paní Bennetová vesele – ale když o osmnáct měsíců později zjistila, že Liz žádnou večeri pro hosty nepořádala, trvala na tom, že jí má podnos vrátit. Jeho zaslání stálo 55 dolarů. Takže nebylo žádným tajemstvím, že její matka fetišizuje všemožné kusy zdobící domácnost, ale jejich obrovské množství v bývalé Janině ložnici a fakt, že tolik krabic zůstalo neotevřených, vzbudilo v Liz podezření, zda za tím není nějaký typ patologického chování.

Mezitím tudorovský dům téměř denně odhaloval své nedostatky: kapající kohoutky, třísky odlupující se z podlah, podivné tvary a velikosti žárovek, které praskly a nedaly se nahradit. V mnoha případech nebylo Liz jasné, zda je příslušná vada, například půlmetrová skvrna od vody na východní stěně obývacího pokoje, nová, nebo zda ji rodiče a sestry celé měsíce nebo i roky prostě nevnímali.

Zahrada kolem sídla velká hektar a půl měla své zvláštní

komplikace včetně přerostlého břechťanu za domem a houby parazitující na mohutném javoru, pod kterým kdysi Liz pořádala pikniky pro panenky. Pokud to dokázala odhadnout, její otec už zřejmě delší dobu nedělal venku nic víc, než že sekal trávu, a od té doby, co onemocněl, skončil i s touto prací. Když Liz jednoho dne čekala na volnou operátorku v agentuře, aby se zeptala na cenu zahradních služeb, napadlo ji, že dům jejích rodičů je podobný nesmírně obéznímu člověku, který už nedokáže dohlédnout na všechny partie svého těla, dotýkat se jich ani nad nimi udržovat vládu. Všeho bylo prostě příliš mnoho a rodiče už byli unavení a neschopní reagovat na změny.

Během hodin, které každodenně vyhrazovala práci, si Liz otevřela na růžovém umakartovém psacím stolku, který jí rodiče koupili v roce 1987, svůj laptop a odpovídala na dotazy editorek *Maskary* o svém posledním článku, který jim poslala, o rozvrhu své práce na rozhovorech, a také si psala s agenty různých celebrit, kteří ji buď odráželi, nebo s ní spolupracovali. Kromě článků na různá témata Liz psala každý měsíc tři miniprofilky pro zavedený sloupek *Maskary* Odvážné ženy – například o vojačce v Iráku, o slepé instruktorce aerobiku nebo o ředitelce školy ve Wichitě, která zachránila studenty před tornádem. Přestože o nich Liz soukromě uvažovala spíš jako o „atraktivních a dobře upravených odvážných ženách“, na své práci měla nejraději právě hledání vhodných kandidátek a rozhovory s nimi.

Jane se naopak v Cincinnati pracovat nepokoušela. Několikrát týdně docházela na kurz jógy do jednoho studia v Cliftonu, ale spíš jako studentka než jako učitelka. Oběma ženám přesto dny ubíhaly v zavedeném cyklu ranního běhání, návštěv s otcem u lékařů, různých pochůzek, vaření a rodinných večerů překvapivě rychle. Květen brzy přešel v červen a ten v červenec.

Jasper a Liz si často vyměňovali esemesky, někdy i s hodinovou frekvencí. K fotce prodavače, který nabízel sendviče k snídani na rohu Pětapadesáté a Šesté a měl na hlavě turban, Jasper připsal: *Tomuhle chlapíkovi se po tobe určite styska.*

Když jejího otce propustili z nemocnice, Liz se vrátila na jednu noc do New Yorku, což jí umožnilo setkat se s editorkou, vyzvednout další oblečení z vlastního i Janina bytu, vyházet z lednic obou bytů otevřené kelímky s jogurtem, zbavit se bambusu v květináči a dát kopie klíčů asistentce v kanceláři pro ubytování studentů Barnardovy vyšší odborné školy. Asistentka během velmi krátké doby a překvapivě vstřícně dohodila Liz a Jane dívky, které měly bydlet do jednatřicátého srpna v jejich bytech.

Jakmile byla Liz s těmito úkoly hotová, ale předtím, než se rozjela zpátky na letiště, se v jedenáct dopoledne v úterý setkala s Jasperem v jeho bytě. Když přišla, Susan s Aidanem právě odcházeli na cvičení. Přestože se s Jasperovou ženou neviděly od předloňského setkání na High Line – a mezitím se Aidan proměnil z přerostlého mimina v miniaturního člověka – Susan jí řekla tónem tak všedním, jako by zdravila sousedku: „Ahoj, Liz.“

Jakmile ale Susan s Aidanem odešli, Liz a Jasper se v ložnici zbavili svého šatstva – neměli zrovna moc času a v každém případě už dávno překonali stadium pracného svádění – a Liz pocítila neklid, který byl nečekaný, ale přitom ji nepřekvapoval. Řekla: „Spíte ještě se Susan na téhle posteli?“

„Pokud ano, tak jen jako bratr a sestra,“ odpověděl Jasper. „A jen proto, že máme tak nepohodlný gauč. Nezapomínej, že Susan má přítele.“

Nahý Jasper vlezl do postele, která nebyla ustlaná a běžové povlečení a levandulová bavlněná příkrývka byly shrnuty k nohám matrace. V jednom okamžiku Liz téměř nedokázala pokračovat – myšlenka na Aidana v kombinaci s tím, jak tady

spolu Jasper a Susan dál důvěrně sdílejí domácnost, na ni byla prostě příliš. Jenomže měla před sebou Jaspera, už znatelně připraveného po tělesné stránce k akci. Byl to pohledný muž, potřebovala se dostat včas na letiště a skutečnost byla taková, že i ona si přála se s ním vyspat – vždyť už dost dlouho neměla sex a zase mít nebude. Rozepnula si podprsenku, což byl poslední kus oblečení, který ještě měla na sobě, spustila ji dolů a připojila se k němu v posteli. O pět hodin později její letadlo přistálo v Cincinnati.

KAPITOLA 7

Ukázalo se, že paní Bennetová nemusela paní Lucasovou příliš přesvědčovat, aby zprostředkovala seznámení svých dcer s Chipem Bingleym. Jakmile jí zatelefonovala, prohlásila paní Lucasová, že by jí nic nemohlo udělat větší radost, nic by nebylo větší pýchou Cincinnati než návštěva pěti krásných Bennetových děvčat s rodiči na grilování, které Lucasovi pořádají pro několik nových zaměstnanců z Christ Hospital. Doktor Lucas v této nemocnici pracoval jako lékař a současně jeden z šéfů.

Paní Lucasová stejně jako paní Bennetová nesla kříž v podobě neprovdané dospělé dcery, přestože v jejím případě bylo toto zklamání jediné a nebylo násobeno pěti. Charlotte Lucasová, bývalá spolužačka a nejlepší kamarádka Liz celých patnáct let studií v Seven Hills, byla také svobodná. Byla to chytrá a schopná manažerka lidských zdrojů u firmy Procter & Gamble a už od ukončení vysokoškolského studia měla asi třicet kilo nadváhy. Podle představ paní Bennetové tato skutečnost posouvala neštěstí paní Lucasové do odlišné, i když stejně drtivé kategorie, než do jaké spadaly její vlastní dcery. Bylo zřejmé, že Charlotte není vdaná, protože je tlustá,

tudíž by stačilo, kdyby prostě začala držet dietu. Dcery paní Bennetové ale neměly žádné viditelné tělesné nebo psychické vady (kromě chudinky nezajímavé Mary), a tudíž neexistovaly ani žádné zřejmé prostředky k nápravě.

Paní Bennetová, pro kterou osobně nebyla baculatost ničím neznámým, přemítala o tom, zda paní Lucasová pokládá Charlotte za možnou kandidátku Chipovy pozornosti a milostného zájmu, ale to, jak paní Lucasová bez zaváhání pozvala všechny její dcery, ujistilo paní Bennetovou o tom, že její přítelkyně nechová ohledně Charlotte žádná nerealistická očekávání. A tak navzdory tomu, že se jí za celá dvě desetiletí aktivní snahy nepodařilo žádnou z dcer udat, upínala paní Bennetová k tomuto grilování skutečně velké naděje.

Lucasovi žili na předměstí Indian Hill, vzdáleném dvaadvacet kilometrů od středu města. Žil tady ten typ obyvatel Cincinnati, kteří si rádi drželi koně, nebo alespoň čistokrevné psy, kteří se tu mohli potulovat po několikahektarových pozemcích. Lucasovi bydleli v obrovské cihlové stavbě s balkonem nad předními dveřmi a s břidlicovou střechou. V kuchyni různé Bennetové na přivítanou objali různé Lucasy, Jane předala svůj piškot a Liz přistoupila k oknu, aby se podívala zhruba na desítku hostů, kteří už se bavili ve vydlážděném patiu za domem. „Jane, pojď se podívat na svého budoucího manžela!“ zavolala vesele.

Jane se postavila vedle ní. „Takže Chip Bingley je ten vysoký tmavovlasý hezoun?“

„Ale ne,“ opravila ji Charlotte Lucasová, „Chip je ten chlápek v těch světlých kraťasech. Ten vysoký tmavovlasý hezoun je jeho přítel Fitzwilliam Darcy, který přišel loni do Centra mozkových příhod jako neurochirurg. Říká se, že je také svobodný, ale má dost rezervovanou povahu. S Chipem chodili na medicínu.“ Charlotte se obrátila k Jane. „Opravdu jsi nikdy neviděla *Seznamku* s Chipem?“

„Nikdy se na žádnou sérii *Seznamky* nedívala,“ řekla Liz. „Je výjimečná asi jako jednorožec.“

„Ta Chipova série byla fantastická,“ líčila jí nadšeně Charlotte. „Strhla se tam opravdová bitka včetně vyrvaných příčesků.“

Mary, která přijela vlastním autem, řekla: „Podle mě *Seznamka* degraduje ženy.“

„To už jsi říkala.“ Liz se podívala na Charlotte. „Zmiňovala ses, že se ten Chipův kamarád jmenuje Fitzwilliam? Pokud ano, nepřelul právě oceán na *Mayflower*?“

„Dává si říkat příjmením,“ zazubila se Charlotte. „I když si nejsem jistá, jestli je Darcy o tolik lepší.“

V posledních letech se spolu Charlotte a Liz nestýkaly kromě vánočních večírků nebo obědů, které si naplánovaly během Liziných návštěv v Cincinnati, ale stále si nesmírně užívaly, když mohly být spolu. Patřilo k jedné z nejlepších stránek Lizina dlouhodobého návratu do Cincinnati, že mohla obnovit přátelství s Charlotte. Zjistila, že jí přináší stejnou radost teď v dospělosti jako předtím v dětství a mládí. Jen napůl žertem přemítaly o tom, zda zůstaly dvě poslední svobodné ze všech spolužáků ze střední školy, i když Liz napadalo, jestli tím Charlotte netrpí víc – žila totiž v Cincinnati, kde do ní mohla její matka rýpat na menší vzdálenost. Také neměla nárazník v podobě starší sestry, která měla ohledně sňatku zjevně ještě víc zmeškáno, upřímně si přála mít děti a neměla žádného tajného přítele.

„Chip je menší, než vypadá v televizi, nemyslíš?“ řekla Charlotte. „Ale rozhodně je milý. A ten chlápek ve svetru s věčkem, Keith, je další nový lékař z pohotovosti.“ Muž, o kterého se jednalo, byl černoš, jediný návštěvník téhle párty, který nebyl bílý. „A ta žena v proužkovaných šatech je lékařka absolventka. Muž vedle ní je její manžel a to batole patří k nim.“ Kromě těchto hostů tu viděly ještě přitažlivou

blondýnu, kterou Liz nepoznávala, a dva starší páry, se kterými se Liz už setkala, když Lucasovi otevřeli na Nový rok svůj dům návštěvám. Oba muži z těchto párů také pracovali jako lékaři v Christ Hospital.

„Je Keith taky svobodný?“ zeptala se Liz. „Protože jestli ano, Jane, tak tady máš prakticky samoobslužný bufet různých mužských a stačí si vybrat.“

„Rád bych vám připomněl,“ prohlásil pan Bennet, který si spokojeně míchal gin s tonikem u baru s nápoji, „že ty gentlemany nepozorujete jednosměrným zrcadlem.“ Zvedl ruku na pozdrav a doktor Lucas mu také zamával.

„Pochybuju, že umějí odečítat ze rtů,“ řekla Liz.

Jane se obrátila k Charlotte. „Ta blondýna je taky doktorka?“

„To je Caroline Bingleyová, Chipova sestra. Žije v LA, ale pomáhá mu, aby se tady usadil.“

„Chip ale je hezký,“ řekla Jane a Liz s Charlotte si vyměnily pobavený pohled.

„Tak pojďme, já vás představím,“ vyzvala obě sestry Charlotte.

KAPITOLA 8

Po příválu úvodního vzájemného zdravení Liz zapředla hovor s Keithem, který jí byl sympatický, a jak brzy zjistila, měl snoubenku, která právě končila lékařskou stáž v San Diegu. Ve chvíli, kdy byla kuřecí prsíčka ugrilovaná a bramborový salát, zelný salát a rohlíky rozložené na bufetovém stole, už Liz s Keithem probrali témata klimatu v San Diegu i v Cincinnati a také slavné cincinnatské chilli papričky, které Keith ještě neochutnal. Když přešli ke Keithovu zájmu o golf, Liz

s uspokojením zjistila, že Jane je zřejmě hluboce ponořená do rozhovoru s Chipem Bingleym. Tato konverzace pokračovala, i když si Jane a Chip vzali na talířky jídlo a posadili se vedle sebe na zídku. Brzy se k nim přidala Chipova sestra Caroline.

Když si Liz naložila vlastní talíř, přešla do patia ke stolu pro čtyři, kde seděl Fitzwilliam Darcy s manželem absolventky a s jedním ze starších lékařů. Ti dva právě probírali, jak si vede v této sezoně tým Reds. Liz se obrátila k Fitzwilliamovi Darcymu (nebo, jak si připomněla, prostě jen Darcymu) a ukázala na prázdnou židli. „Je tu obsazeno?“

„Je,“ odpověděl Darcy. Nezmírnil toto odmítnutí žádnou omluvou a Liz si pomyslela, že jí asi špatně rozuměl.

„Je obsazená?“ zeptala se důrazněji.

„Ano,“ odpověděl Darcy znovu bez omluvy. „Je.“

Přestože ji Charlotte varovala, že Darcy působí odtažitě, Liz to znepokojilo natolik, že byla v pokušení říct *promiňte mi, že mě mohlo napadnout, že by snad mohlo stát za to sedět s vámi u stolu*. No dobře, chodil na medicínu na Harvardu a je neurochirurg – ale ani jedna z těchto kvalifikací ho neopravňuje k hrubému chování. Než odešla, usmála se tak, aby pokud možno pochopil, že se musí ke zdvořilosti přemáhat.

Poblíž postřehla Kitty a Lydii, přešla k nim a uvelebila se na čalouněné sedačce u Kittyiných kolenou. Její mladší sestry právě probíraly ideální čas příchodu na dnešní druhou akci, podle všeho pořádanou majitelem jejich posilovny CrossFit. Lydia ukázala na Lizin talíř, kde postřehla rohlík. „Necítíš se líná a otupělá, když jíš tohle?“

„Všeho s mírou,“ odvětila Liz. Nadšení jejích sester pro CrossFit a paleo dietu jí z mnoha důvodů šlo na nervy, a navíc se s oběma těmito módními trendy seznámila mnohem dřív, než s nimi začaly ony dvě, protože napsala o CrossFit článek už v roce 2007. Dalším zdrojem podrážděnosti pro ni bylo, že

sestry vypadaly úžasně. Vždycky bývaly přitažlivé, ale od té doby, co se daly na CrossFit, přímo vyzařovaly energii a sílu.

Když Liz v kapse zavibroval telefon, už skoro dojedla a cítila se uražená Darcyho povýšeností ještě víc než předtím, protože židle vedle něj zůstala celou dobu prázdná. Využila příležitosti a vešla dovnitř domu, umyla si z rukou šťávu z grilovaného jídla u kuchyňského dřezu a přečetla si příchozí zprávu.

Southampton nejvetsi bordel vseh dob, znělo sdělení od Jaspera, a tak mu odepsala: *Jen tam zůstan. Kdy bude ohno-stroj?*

Bůhvi ale nikdo tu nebude tak jiskrit jako ty, odepsal Jasper.

To se tyka me bystrosti, nebo nalepovacich koralku na bradavky? napsala Liz.

To by bylo husty, zněla odpověď.

Liz stála hned za zadními dveřmi a dívala se na displej telefonu. Postupně si začala uvědomovat, že na druhé straně síťových dveří se odehrává rozhovor. Pár vteřin se na něj soustředila a uvědomila si, že se tam baví Chip Bingley s Fitzwilliamem Darcym.

„...mnohem lepší, než jsem čekal,“ říkal právě Chip. „Když jsem lidem vykládal, že se stěhuju do Cincinnati, prakticky mi kondolovali, ale není to tu vůbec tak zlé.“

„To říkáš jako muž, který právě strávil celou hodinu hovorem s jedinou pohlednou ženou na tomhle večírku,“ odpověděl Darcy. „Tvoji sestru nepočítám, samozřejmě.“ Liz zaslechla chrastění kostek ledu a pak Darcy dodal: „Místní lidé rozhodně dělají, co můžou, ale stejně jsou zoufale provinční.“ Liz se v kuchyni usmála. Bylo zvláště uspokojivé, že se jí tu potvrzuje Darcyho nafoukanost.

Chip přátelsky prohodil: „To jsi během prvního roku svého pobytu tady nepotkal žádnou basketbalistku z Buckeyes, která by vyhověla tvým vysokým požadavkům?“

„Sotva si dovedu představit něco méně lákavého,“ prohlásil Darcy.

Chip se zasmál. „Někdo mi říkal, že Janina sestra Liz je také svobodná.“

„Asi by to ode mě nebylo dvorné, kdybych řekl, že mě to nepřekvapuje.“

Liz spadla čelist. Odposlouchávání ji ve zlomku vteřiny přestalo těšit. Co si o sobě ten chlápek myslí? A co proti ní má? Když je vzájemně představili, neprohodili spolu víc než deset slov.

„O zdejších lidech jsem zjistil,“ pokračoval Darcy, „že mají ohledně svých žen posunutá měřítká. Pokud o některé řeknou, že je kultivovaná, pak to znamená, že si jednou během studií vyjela do Paříže. A pokud o ní prohlásí, že je krásná, pak má zřejmě nadváhu jen sedm kilo, a ne dvacet. A jsou úplně posedlí dohazováním. Chovají se, jako by ti prokazovali službu, když ti domluví schůzku v kavárně s učitelkou základní školy, kterou znají z církevního sboru, a zaberou ti tím jediné dvě volné hodiny, které v tom týdnu máš. Už ani nepočítám, kolikrát se mě ženy mých kolegů snažily seznámit s nějakou místní dobrou partií. Tys ale byl v televizi, a tak si teď určitě brousí zuby na tebe.“

„Víš co?“ řekl Chip. „Ujímám se úkolu zorganizovat ti tady v Cincinnati společenský život, a nesnaž se mi vykládat, že je to protimluv. Pokud máš volné jen dvě hodiny týdně, tak ať jsou opravdu skvělé.“

Liz si pomyslela, že srdečný tón, s jakým to Chip říká, o něm stejně nevyprovádá nic hezkého – nejen že ji evidentně nehodlal bránit proti Darcyho shazování, ale zřejmě ho ani nenapadlo, že jeho přítel říká něco urážlivého.

„To ti přeju, že se ti tady líbí,“ odpověděl Darcy. „Nemyslím to nijak ironicky. Budu ale zvědavý, co si o tom všem budeš myslet příští rok touhle dobou.“

Chip začal něco odpovídat a Liz otevřela síťové dveře a důrazně přátelským tónem řekla: „Ahoj!“ Přejela pohledem z Chipova obličej na Darcyho, pohlédla mu do očí a vydržela se mu do nich dívat o chvíli déle, než by bylo přirozené. „Právě jsem zašla dovnitř a přemýšlela jsem, jakou známku bych sama sobě dala,“ řekla. „Byla jsem toho míněná, že by to byla jednička s hvězdičkou, ale zaslechla jsem, že se tady známkuje v posunutém měřítku, a tak jsem pro lidi z pobřeží – co asi, dvojka? Nebo dvě minus? Pokud si vyšetříte chvíli, abyste mě oznámkovali, určitě mi to nezapomeňte říct.“ Nečekala na odpověď od žádného z nich a prošla kolem nich, nabitá touhou začít ihned Darcyho výroky opakovat tolika lidem, kolika jen dokáže.

KAPITOLA 9

Liz a Jane šly příští ráno jako obvykle běhat. Právě míjely Edwards Road, když Jane Liz oznámila: „Takže Chip mi poslal potom, co jsme šly spát, esemesku s dotazem, jestli bych šla zítra na večeři.“

„Už ti poslal zprávu? S pozváním na večeři? Na sobotní večer? Jane, to znamená, že se do tebe zbláznil!“

„To nevím,“ řekla Jane.

„A co nevíš? Když odcházel od Lucasů, vůbec se od tebe nemohl odtrhnout.“

„Je opravdu milý,“ uznala Jane. „A samozřejmě i přitažlivý. Jenomže celá ta situace je tak nepřirozená – byl v té televizi a maminka sprádala síť, aby nás dva seznámila. Copak to není absurdní?“

„Já osobně nepochybuju ani v nejmenším, že dříve či později najdeš muže svých snů. Pokud to náhodou bude někdo,

ke komu tě dostrkala maminka, tak... konečně i zastavené hodiny ukazují dvakrát denně správný čas.“

„Zjednodušovalo mi život, že od té doby, co jsem začala s IVF, jsem nepotkala nikoho, s kým by se mi chtělo jít na rande,“ vysvětlovala Jane. „Protože co bych tak asi na té schůzce říkala? Jsi mi sympatický, ale mimochodem, jednou měsíčně dostávám do dělohy injekci anonymního spermatu? Doufám, že se tím mezi námi nic nemění!“

„To už předbíháš sama sebe,“ mírnila ji Liz. „Prostě s ním běž na večeri a to je všechno.“

Jane mlčela a Liz dodala: „Úplně slyším, jak si to přemíláš v hlavě. Co prosím tě řešíš?“

„Vím, že bych s jednou schůzkou neměla tak nadělat,“ odpovídala Jane pomalu. „Ale nemůžu si pomoci a musím myslet dopředu a trochu počítat. Co když se budeme scházet dál, třeba tři měsíce, šest nebo taky osmnáct měsíců, a pak se rozejdeme? To už mi bude čtyřicet nebo jednačtyřicet.“

„Když jsi teď tady, nedáváš si dělat IVF, že ne?“ pohlédla na ni Liz a Jane zavrtěla hlavou.

„Začít s tím procesem znovu na nové klinice je příliš složité,“ řekla.

„V tom případě dej Chipovi šanci, dokud budeme v Cincinnati. Dopřej si letní flirt. Vždyť se ti líbí.“

Míjely právě Corbin Drive a Jane tiše, skoro tak tlumeně, že to Liz neslyšela, přiznala: „To je pravda. Hodně se mi líbí.“

KAPITOLA 10

„Ráda bych věděla,“ zeptala se Liz Mary, „kdy sem chodí Mer-
vetta? Protože dům už začíná být nechutně špinavý.“ Tudo-
rovské sídlo navštěvovala už od Lizina dětství dvakrát měsíč-

ně Mervetta, která čistila Bennetovým záchody, luxovala jim koberce a převlékala povlečení. Jednou, když bylo Liz deset let, jí Mervetta řekla, že Bennetovi jsou jediní bílí lidé, které kdy poznala, co jedí kukuřičnou kaši.

Mary se zatvářila rozpačitě a současně pobaveně, jako by Liz právě udělala nějaký nemístný žert a Mary by byla raději, kdyby jí nepřipadal zábavný. „Mervetta umřela,“ oznámila jí.

„Panebože,“ vydechla Liz. „To mi nikdo neřekl.“

„Možná proto, že maminka ji ještě předtím vyhodila. Přistihla ji, jak sedí na Lydiině posteli a dívá se na televizi.“

Liz sebou trhla. „A kdo tedy uklízí dům teď?“

Mary pokrčila rameny. „Nikdo.“

Obě sestry stály v kuchyni, Liz se právě vrátila z oběda s Charlotte Lucasovou.

„Šel někdo Mervettě na pohřeb?“ zeptala se Liz.

Mary znovu pokrčila rameny. „Já ne.“

KAPITOLA 11

„Vaše matka mi sdělila tragickou zprávu o vašem bratranci Williem,“ prohlásil pan Bennet, když se rodina sešla k večeři. „Přijíždí k nám na návštěvu.“

„Ale no tak, Frede,“ napomenula ho paní Bennetová a Jane řekla: „Tati, to jsi nás ale hrozně vyděsil.“

Pan Bennet se usmál, jako by mu obě složily poklonu. „Jak všechny víte, má sestra sem příští týden letí, aby se přesvědčila, jestli ještě mám pulz, a v případě, že bych neměl, aby se zmocnila stříbra po naší matce. Z důvodů, které mi unikají, se její nevlastní syn rozhodl, že ji doprovodí.“

Liz polkla lžící gazpacha, které připravila Jane, a řekla:

„Vím, že tomu všichni budete těžko věřit, ale bratranec Willie je dnes velké eso.“

„A kdybych trpěl nespavostí,“ odvětil pan Bennet, „nic by mě nepotěšilo víc, než kdyby mi vysvětloval, jak se mu povedlo tak uspět.“

„Možná by nám mohl říct, proč máme v tomhle domě tak pomalý internet,“ prohlásila Kitty.

„Nebo naučit maminku používat mobil,“ nadhodila Lydia.

„Jeho start-upy vydělaly miliony dolarů,“ vysvětlila jim Liz a pan Bennet ji doplnil: „Přesto si neumí navléct kalhoty.“

„To bylo v roce 1986,“ podotkla Jane.

A skutečně to tak bylo – to léto předtím, než šla Liz do šesté třídy, se Bennetovi vydali do Kalifornie navštívit sestru pana Benneta Margo a setkat se s mužem, se kterým se právě zasnoubila. Byl to vdovec s tříletým synem. Někdo (pan i paní Bennetovi důrazně odmítali, že by za to byli odpovědní) usoudil, že bude zábavné cestovat tam autem. Tak se Bennetova rodina vydala z Cincinnati ve svém kombíku a urazila pět dní po sobě přibližně vždy osm set kilometrů. V té době bylo Jane dvanáct, Liz jedenáct, Mary tři, Kitty byla v děloze a Lydia ještě nebyla počata. Liz se ta cesta v paměti slévala do rozmazané vzpomínky na kopce, které se změnily v ploché prairie, z těch se staly rozlehlé ranče a z rančů vyprahlá poušť. V Utahu byla zajižďka do oblasti rudých skal zrušena z důvodu sílícího napětí v rodině: Na zadních sedadlech kombíku probíhalo tahání za vlasy, prdění a kňouralo tam batole, které Liz bránilo dosáhnout vytouženého cíle – dočíst pochybný milostný román, v němž zádumčivý Čejen vnikal svými prsty do nejsoukromějšího místečka mladé britské dědičky, když spolu jeli na jednom koni. Liz byla čtením o Coltovi a Jocelyn naprosto fascinovaná a ignorovala sílící nevolnost, která se nakonec projevila navenek tím, že Liz vykřikla: „Budu zvrá-

cet!“ a osmdesát kilometrů severovýchodně od Sacramenta vydávala na Mary sendvič s vajíčkem, bramboráčky a kečup. Liz někdy napadlo, zda se s Mary přes tuto nehodu vůbec kdy přenesly. Pokud byl jejich vztah navždy poznamenán, sestru z toho vinit nemohla.

Když Bennetovi vjeli na příjezdovou cestu domu nového snoubence tety Margo v Sausalitu, byl jejich kombík vystlaný papírovými obaly, ponožkami a odhozenými knížkami dětských říkanek a páchl nejen zvratky, ale také vydával v zadní části podvozku vpravo nevysvětlitelné škrábavé zvuky. Bennetovi k sobě vzájemně cítili odpor tak důvěrný, že to připomínalo náklonnost. Vyhrnuli se z auta a zamířili po cihlové cestičce k pěkně udržovanému bungalovu, ale než stačili zazvonit, vchodové dveře se otevřely a stál v nich úplně nahý zrzavý chlapeček. „Tati!“ křičel. „Už jsou tady!“ Končetiny měl alabastrově bílé, penis maličký a zvláště Mary nechápala, co to je. „Nedívejte se tam, děvčata!“ vykřikla paní Bennetová a vyvolala tím u Liz a Jane záchvat hihňání. Byl to bratránek Willie včetně svého pindíku.

Bennetovi se s Collinsovými mnoho let občas vídali a v určitém bodě začalo být zřejmé, že bratranec Willie je samostatný génius v oboru informačních technologií. Ve třinácti letech se naučil programovat, v patnácti začal radit místním podnikatelům, jak zvýšit návštěvnost webů, v druhém ročníku nechal studií UCLA, ale napřed prodal společnost, která vyvinula patentovaný formát pro přenos dat mezi servery a webovými aplikacemi – co tahle společnost vlastně dělala, tomu Bennetovi stejně ani za mák nerozuměli – jak se proslýchalo, za dvacet milionů dolarů. Dnes mu bylo třicet a řídil svůj třetí nebo čtvrtý start-up na vývoj softwaru. Všichni Bennetovi až na Liz a její matku v něm ale stále odmítali vidět cokoli jiného než nahatého tříletého chlapečka. Paní Bennetovou zjevně fascinovaly jeho finance

a jednou položila Liz celou sérii zvědavých otázek na téma, jak získal peníze za svoji první společnost, ale Liz jí je nedovedla zodpovědět. Sama Liz před několika lety narazila na Willieho na jedné konferenci o technologiích v Las Vegas, kterou navštívila jako novinářka, a zašla s ním na překvapivě příjemný oběd. Konverzace sice sestávala hlavně z jeho monologu, ale ten byl zajímavý a právě Willie jí jako první pověděl o Twitteru.

Teď u večere pan Bennet řekl: „Jane, myslím, že ty budeš zaměstnaná Chipem Bingleym, ale Liz by mohla Willieho bavit, až tady bude.“

„Proč by měla být Jane zaměstnaná Chipem Bingleym?“ zeptala se Kitty.

Paní Bennetová jí s potěšením sdělila: „Zítرا spolu jdou na večeri do Orchids.“

Jane znejistěla: „Nečteš mi esemesky, mami, že ne?“

Lydia vesele podotkla: „Vždyť ona neví, jak se to dělá!“

Paní Bennetová se tím nenechala rozhodit. „Zmínila se o tom Helen Lucasová.“

Jane stáhla obočí, což u ní znamenalo opravdovou rozladěnost. „A jak to, že to ví paní Lucasová?“

Liz si odkašlala. „Myslím, že jsem to řekla Charlotte. Ale jen tak mimochodem.“

„S Chipem se třeba po téhle sobotě už v životě neuvidíme,“ zčervenaly Jane tváře. „Takže prosím, co kdybyste z toho nedělali takovou vědu? Na bratránka Willieho budu mít spoustu času, mami.“

„Bylo očividné, že tě Chip pokládá za okouzující ženu, Jane,“ řekla paní Bennetová. „A plným právem. Ale budeš se ho muset zeptat, proč si nezaložil soukromou praxi. Když pracuje na pohotovosti, jistě se stýká s velice nepřítažlivými lidmi.“

Liz, která cítila určitou odpovědnost za to, že sestru roz-

ladila, řekla: „Zajímalo by mě, jestli by Willie chtěl navštívit Freedom Center.“

„Jen abyste to všichni věděli, mám do konce příštího týdne odevzdat seminárku,“ oznámila Mary. „Nebudu mít moc času na Willieho ani na tetu Margo.“

„To je ale rána,“ prohlásila Lydia. „Fakt nevím, jestli se z tak strašného zklamání kdy vzpamatujou.“

„No, já se na ně oba těším,“ ujistila všechny Jane.

Pan Bennet se ozval z čela stolu: „Takže se na ně tedy těší aspoň jeden z nás.“

KAPITOLA 12

Po večeri Liz sledovala pach laku na nehty až k jeho zdroji, což byla Kitty, jak se stávalo celkem často. Seděla na skříňce v koupelně, o kterou se dělila s Lydií, dveře nechala otevřené a malovala si na nehty u nohou smetanově zbarveným lakem se třpytivými zlatými tečkami obdivuhodný vzorek.

Liz zapnula větrák u stropu. „Víš, proč tatínek spí ve své pracovně?“ řekla. „Je to kvůli té židovské věci?“

Kitty k ní ani nevzhledla a řekla: „Možná.“

„Myslíš, že to tak je?“

Kitty se jí konečně podívala do očí. „Zeptej se.“

To neměla Liz vůbec v úmyslu. Dva velké a prolínající se zájmy pana Benneta byly genealogie a historie – když mohl sám řídit auto, trávil mnoho odpolední mezi svazky v Obchodní knihovně v centru města – a v určitém bodě asi před deseti lety rodině s pobavením oznámil svůj objev, že babička paní Bennetové z matčiny strany byla židovka; Ida Connerová se skutečně za svobodna jmenovala Rosenbluthová. Paní Bennetová nebyla sice otevřená antisemitka, ale měla

sklony prohlašovat téměř o všech náboženstvích a etnických menšinách věci, které byly často posluchačům nepřijemné nebo je uváděly do rozpaků. „Židé mají moc rádi sušené ovoce,“ říkala třeba opakovaně Liz, a když Liz chodila do páte třídy, paní Bennetová jí odmítla koupit šaty do společnosti s černým živůtkem s korálky a s černou sametovou sukni s tím, že „vypadají moc židovsky“.

Nebylo tedy překvapivé, že paní Bennetová nepřijala informaci pana Benneta o náboženství svých předků zrovna nadšeně. Lydia a Kitty ještě zjistily její ránu tím, že o ní začaly mluvit jako o židovce, a to i přímo před ní, a Lydia jednou paní Bennetovou dohnala k slzám, když jí doporučila, aby si aspoň v pokročilém věku dopřála bar micva. Tohle škádlení časem zesláblo, možná že ho nahradilo Lydiino pošťuchování Mary kvůli její sexuální orientaci. Ale Liz si pomyslela, že důsledky toho genealogického objevu možná přetrvávají dodnes.

V koupelně řekla Liz Kitty opatrně: „Nemyslíš si ale, že by se maminka s tatínkem někdy mohli rozvést, že ne?“ Ostřejší otázka, kterou raději nevyslovila, zněla: *Myslíš, že by to měli udělat?*

Kitty si odfrkla. „Na to jsou moc líní,“ prohlásila.

KAPITOLA 13

V sobotu večer, těsně předtím, než si ji přišel vyzvednout Chip Bingley, stála Jane před zrcadlem zavěšeným nad Liziným sekretářem a nanášela si tvářenku. Když zavadila pohledem o Lizin odraz, zeptala se: „Měla jsem se dívat na tu sérii *Seznamky*? Existují nějaké věci, které o něm vědí všichni kromě mě?“

Liz seděla u svého stolu, kde hodlala strávit příštích několik hodin prací – rodiče si vyšli na večeři do Country klubu se sousedy, Lydia a Kitty zamířily někam mimo dům a Mary byla zavřená ve svém pokoji – ale úplně náhodou a ke své hrůze zjistila, že se právě dívá na webovou stránku pojednávající o kanibalistických lemurech. Vzhledem k tomu, že sbírala materiál pro příští článek do *Maskary* o tom, jak požádat o zvýšení platu, bylo těžko říct, jak se něco takového mohlo stát.

Liz si odstrčila židli od stolu a položila si nohy na jeho okraj přesně tak, jak ji za to matka kárala už tři desetiletí. „Řekla jsi mi u Lucasů, že jsi ten pořad nikdy neviděla?“ zeptala se.

Jane přikývla.

„V tom případě v tom může být část tvého kouzla,“ řekla Liz. „Ale ujišťuju tě, že z toho vyšel dobře. Měl tam svůj spravedlivý podíl líbání před očima kamer, ale nebyl slizký.“

„Řekl mi, že ho pacientky někdy žádají o podpis,“ Jane působila spíš dojmem, že jí to dělá starosti, než že by ji to těšilo. „Dovedeš si to představit?“

„To je to jediné, v čem o něm mám pochybnosti,“ řekla Liz. „A není to nic tak důležitého, ale přece jen – prý sám do *Seznamky* nechtěl, ale jeho sestra ho umluvila. To je přece pitomost! Lidi jdou do reality show proto, že tam jít chtějí. Někde jsem četla, že všichni, kdo tam vystupují, se touží dostat do Hollywoodu.“

Jane odložila tvářenku a obrátila se k Liz. „Myslíš?“

Liz pokrčila rameny. „Nebyl by první.“

„Copak jsi mě sama nepřesvědčovala, abych s ním dnes na tu večeři šla?“

„Možná že pokládal *Seznamku* za zábavnou a pomyslel si: Proč ne? Když jsem s ním mluvila, nezdál se mi poslední vlastním egem. Jenom mu úplně nevěřím tu historku se sestrou.“

„Teď se ti to skoro bojím říct,“ odpověděla Jane, „ale víš, že sem jeho sestra Caroline přijede na pár týdnů z LA?“

„Viděla jsem ji u Lucasů, ale skoro jsme spolu nepromluvíly.“

„Ona je jeho manažerka,“ vysvětlovala Jane.

Liz přimhouřila oči. „A co to znamená?“

„Myslím, že od časů *Seznamky* se na ni obracejí různí lidé s požadavky na podporu různých produktů nebo na účast při dobročinných událostech. Ona to za něj všechno zařizuje.“

Liz se ovládala, aby se nezatvářila znechuceně – Caroline Bingleyová se jí čtvrtého července zdála skoro tak nepříjemná jako Fitzwilliam Darcy. Když se Caroline, její bratr a Darcy chystali společně odejít, Caroline nejdřív oznámila Liz, že pořád zapomíná, jestli je zrovna v Clevelandu, Cincinnati, nebo v Columbusu, a pak si stěžovala na místní naprostý nedostatek slušného suši a jógy. Liz uvažovala o tom, že jí doporučí Modo Yoga, což bylo studio, kam chodila Jane, ale místo toho se rozhodla, že jí tu laskavost neprokáže.

Liz v tom momentě na večírku už sdělila Darcyho poznámky dalším hostům, což dělala vzhledem ke své zlosti s velkým gustem. Charlotte Lucasová se zasmála, paní Bennetovou to hluboce urazilo a Jane se dohadovala, že Darcy asi věděl, že jim Liz tajně naslouchá, a že si z ní utahoval. Liz si ale pomyslela, že o něm smýšlí až příliš dobře.

Ve společném pokoji teď Liz řekla Jane: „Možná že by vám s Chipem platili za to, abyste se společně objevovali v nočních klubech. To by bylo zábavné.“

„Teď se v tobě nevyznám, Lizzy.“

Liz se zazubila. „Jsem rozporuplná. Mám mnoho podob.“
Dodala: „Promiň. Prostě se dnes večer dobře bav a zapomeň, že jsem něco říkala.“

KAPITOLA 14

Liz ještě seděla u svého psacího stolu a byla ponořená do práce – četla zahajovací řeč Kathy de Bourghové, slavné feministky, se kterou by ráda udělala rozhovor o tom, jak si máme říkat o zvýšení platu – když do jejího pokoje vtrhla Lydia a zeptala se: „Nevidělas můj telefon?“

Liz zavrtěla hlavou.

„Do prdele,“ řekla Lydia. „Potřebuju napsat Hamovi esemesku, abych zjistila, kdy se máme sejít, ale jeho číslo mám jen ve svém mobilu.“

„Kdo je to Ham?“

„Ham Ryan.“

„Takže bych měla vědět, kdo to je?“ zeptala se Liz.

„Majitel toho boxu, kam chodíme.“

Box, což Liz dráždilo, byl oblíbený termín podniku Cross-Fit pro vlastní tělocvičny. „Chodíš s ním?“ zeptala se.

Lydia se zatvářila opovržlivě a sarkasticky odvětila: „Jako jestli spolu držíme nastálo? Myslíš, že mi navlíkne snubní prstýnek?“

„Promiň mi, že jsem si s tebou dovolila konverzovat, když jsi vešla do mého pokoje.“

„Máš na stěně pavouka.“

Liz nejdřív napadlo, jestli je to nějaká zakódovaná urážka užívaná mileniály, ale když se ohlédla, uviděla opravdového hnědého pavouka velikosti čtvrtáku. Vstala, chytila sandál, a když s ním praštila o zeď, odloupl se z ní kus barvy.

„Hnus,“ řekla Lydia. „Kdybys ten telefon našla, řekni mi.“ Ještě neopustila pokoj, když Liz otevřela nové okno svého vyhledávače a napsala tam *Ham Ryan CrossFit Cincinnati*.

Byl samozřejmě pohledný: krátké světle hnědé vlasy upravené nějakým tužidlem do jakýchsi lesklých ostnů, modré oči a úhledná bradka. Podle všeho se jmenoval Hamilton a pocházel ze Seattlu.

Liz byly celkem lhostejné jak CrossFit, tak Lydiiny přechodné známosti (střídaly se příliš často, než aby jim chtěla věnovat větší pozornost), zatímco zahajovací proslov Kathy de Bourghové jí připadal opravdu zajímavý. Přesto z nějakého důvodu strávila dalších čtyřicet minut zkoumáním nejruznějších zákrutů webových stránek „boxu“ Hama Ryana, a dokonce se jí napůl zmocnilo pokušení vyzkoušet recept na paleo krabí koláče, jenomže nechtěla vycházet svým sestram vstříc.

KAPITOLA 15

Před půlnocí, když Liz zavírala počítač, uslyšela, jak někdo stoupá po schodišti do druhého patra; k jejímu překvapení to byla Mary, a ne Jane. Na Maryině obličeji viděla neskrývaný významný úšklebek. „Koukej,“ podala Liz svůj telefon.

Na jeho displeji byl článek z webu o celebritách, o kterém by Liz řekla, že bude asi zajímavější pro Kitty a Lydii než pro Mary, a titulek hlásal: „Libový frajer: Vyhodili ženicha ze *Seznamky* málem z medicíny na Harvardu?“ Pod tím byla fotka Chipa Bingleyho ve smokingu, jak si ťuká šampaňským s jednou z pohledných finalistek z pořadu. Liz prolétla text, tvořený jediným odstavcem („Bývalí spolužáci říkají, že Bingley byl znám víc z cyklistických drah, než že by seděl nad knihami...“), a pak sestře telefon vrátila. „No a?“ řekla. „Podle všeho u státnic nakonec uspěl.“

„Kdyby sis uřízla prst, chtěla bys, aby ti ho přišíval zrovna on?“

„Jen to, že nebyl nejlepší student v ročníku, ještě neznamená, že nemá potřebnou kvalifikaci.“

Mary pochybovačně zvedla obočí. „Věděla jsem, že na absolventovi medicíny na Harvardu, který skončil na pohotovosti v Cincinnati, musí být něco podezřelého. Asi nemohl dostat žádné jiné místo.“

To se zdálo od někoho, kdo nebyl v životě zaměstnaný, jako dost opovážlivé odsouzení. „Nikomu to neukazuj,“ řekla Liz. „I kdyby to byla pravda, je to úplně jedno.“

KAPITOLA 16

V půl šesté ráno Liz vzbudilo šustění povlečení, jak Jane zalézala do vedlejší postele.

„No páni!“ zahučela. „To tedy bylo úspěšné rande.“

„Lizzy, Chip je tak úžasný!“ vydechla Jane.

KAPITOLA 17

Po večeři v Orchids pokračovali Jane s Chipem na další drinky do Bakersfield. (Liz tato fakta zjistila teprve odpoledne, protože Jane nejen že zaspala jejich ranní běh, ale také vynechala bohoslužbu o jedenácté dopoledne v Knox Presbyterian Church, na kterou chodily Mary a paní Bennetová každou neděli a Liz s Jane se připojovaly, pokud byly právě v Cincinnati. Nikdo další z rodiny tam s výjimkou Vánoc nezabrousil. Po těch drincích („Opravdu jsi pila, nebo jsi zase udržovala

příznivé děložní prostředí?“ zeptala se Liz a Jane řekla, že měla u večere jednu sklenici vína a druhou pak v baru.) se Jane a Chip vrátili do jeho bytu v Oakley, kde využili příležitosti zjišťovat, zda jsou jako pár skutečně kompatibilní po všech stránkách. „Myslíš si, že teď působím jako lehká holka?“ zeptala se Jane.

„Je ti devětatřicet,“ odpověděla Liz. „Tak bys měla dělat, co sama chceš. Nebylo to divné, když tam u sebe má sestru?“

Jane zavrtěla hlavou. „Ta má pokoj na opačném konci bytu.“ Zatímco jí sdělovala tyto skutečnosti, stále ještě ležela v posteli a Liz seděla na té své. „S Chipem to nebylo vůbec divné nebo nemotorné a žádný z nás nebyl opilý,“ pokračovala Jane. „Opravdu se mi líbí a mám ho ráda. Prostě jsem se cítila jako už dávno ne. A nemělo to ani moc co dělat s tím, jak je hezký. Ano, je pohledný, ale bylo mi s ním prostě dobře. Je opravdu milý a vůbec není sebestředný. Opravdu si nemyslím, že by měl ctižádost být hercem. Povídal, že ho nedávno kontaktovali producenti *Seznamky* a ptali se, jestli by nechtěl účinkovat ve speciálním bonusu, kde se diváci setkají se svými oblíbenými hvězdami, ale on to odmítl.“

„Hned jsem si na něj opravila názor.“

„Taky se zhrozil, že jsi vyslechla, jak se bavil s Darcym u Lucasů. Chtěl, abych ti pověděla, že je mu to moc líto a že s Darcyho názorem na Cincinnati vůbec nesouhlasí.“

Liz se usmála. „Aspoň co se týče zdejších žen, řekla bych, že je to evidentní.“

„Ale opravdu,“ Jane zvažněla. „Chip říká, že Darcy dovede být dost příkrý, ale ve skutečnosti je to dobrý člověk a chirurg na světové úrovni.“

„A taky ego má očividně na světové úrovni. Jen abych tě varovala, maminka v přízemí prakticky slintá blahem. Ví, že ses z toho rande vrátila pozdě.“

„Ale neřeklas jí, doufám, jak pozdě?“

„To ne, ale nemůžu se ti zaručit, že se právě nekoukala z okna, když tě tady Chip vysadil.“

„To je legrační, nemyslíš?“ řekla Jane. „Jen si pomysli, jaké problémy bych měla na střední škole, kdybych se vrátila ze schůzky v pět ráno. Ale stačilo počkat dvacet let a dnes je tím maminka nadšená.“

KAPITOLA 18

„Mám otázku, kterou nemusíš opakovat žádné ze svých sester,“ řekl pan Bennet. Právě čekali s Liz u ortopeda, až mu sundají sádku z paže, protože Jane oznámila Liz, že by u toho asi nezvládla sama sedět. „Bojím se, že bych zvracela,“ svěřila se jí, a Liz odpověděla: „Kvůli tomu řezání pilou?“ Jane zavr-těla hlavou a řekla: „Kvůli tomu zápachu.“

„Týká se to té otázky Maryiny homosexuality,“ pokračoval pan Bennet. „Myslíš si, že na tom může něco být?“

„Proč?“ zeptala se Liz překvapeně.

„Tvé matce by se to samozřejmě nelíbilo. Ale jak zní to staré přísloví o tom, že si lidé mohou dělat, co chtějí, pokud to nedělají na ulici a neděsí tím koně?“

„Páni, tati,“ řekla Liz. „Stal se z tebe snad demokrat?“

Její otec se otrásl. „To sotva. Ale kam to tedy Mary *chodí* každé úterý večer?“

„Můžeš se jí na to zeptat. Totiž kam chodí, ne jestli je lesba. Vlastně se jí můžeš zeptat i na to, ačkoli nevím, jestli já bych to dělala.“ Liz už před nějakou dobou došla k závěru, že Mary není dost zajímavá na to, aby z ní byla lesba. Všichni homosexuálové, které znala v New Yorku, muži i ženy, přesahovali v něčem průměr – byli přemýšlivější, stylovější nebo zábavnější – ačkoli ji napadalo, že možná za jejich

zvýšenou přitažlivost může spíš New York sám o sobě než homosexualita.

„Pokud má Mary přítelkyni a myslí si, že ji nemůže přivést k rodinné večeři, byla by to dost škoda,“ uvažoval pan Bennet. „Její životní partnerka si zaslouží trpět stejně jako my ostatní.“ Podíval se Liz přímo do očí a ona se snažila neošivat. Mluví skutečně o Mary, nebo naráží na ni a Jaspera?

„Musí k tomu mít své důvody,“ odpověděla. „Právě jsi sám řekl, že by se maminka zhrabila.“

„Tvoje matka se něčeho leká mnohokrát za den.“

„Aspoň teď může upínat své naděje k Chipu Bingleymu. Věděl jsi, že včera večer měli s Jane už druhou schůzku? Šli spolu do kina.“

Než pan Bennet stačil odpovědět, dveře se otevřely a objevil se v nich ošetřovatel v plášti odstínu vody s pilkou na sádku, opatřenou na jednom konci kulatou čepelí. Nástroj nebyl o mnoho větší nežli elektrický kartáček na zuby. „Zdravím, Frede!“ oslovil pana Benneta, ačkoli se nikdy předtím neviděli. „Jak se dneska máš?“

Pan Bennet si přečetl štítek s ošetřovatelovým jménem a odpověděl s předstíraným nadšením: „Bernarde! Všichni želíme úmrtí dobrého vychování a nástupu přehnané familiérnosti. Jak se máš ty?“

KAPITOLA 19

„Vzpomínáš si na Allena Bausche?“ zeptala se paní Bennetová, když se Liz posadila ke kuchyňskému stolu a osaměle pojídala oběd.

Liz na ni zvědavě pohlédla. „To je ten, co šel s Mary jako její doprovod na maturitní ples?“